

Yunan halkının AB'ye ve Yunan burjuvazisine Osmanlı tokadı

Sayfa 11

Gerçek

İşçi sınıfı mücadelelerinden...

Hey Tekstil, Togo ve Savranoğlu direnişlerinden haberler

Sayfa 8-9

Mayıs 2012 / Sayı: 31

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

1 Mayıs'ın gör dediği

Maltepe belediyesi taşeron işçileri... Hey Tekstil işçileri... Kampana Deri işçileri... GEA Klima işçileri... Sağlık taşeron işçileri ve başkaları. İşçi sınıfının direnen bölükleri Taksim meydanında yüz binlere hitap ediyor. Ama Türk-İş yok! Petrol-İş'ten Tümtis'e, Hava-İş'ten Deri-İş'e, Belediye-İş'ten Tez Koop-İş'e ve başkalarına, Sendikal Güç Birliği Platformu'na mensup sendikalar Taksim meydanında, binlerce, on binlerce işçi, hepsi Türk-İş üyesi, ama Türk-İş yok! Harb-İş, Yol-İş, Liman-İş, Selüloz-İş, BASS İstanbul şubeleri üyeleriyle birlikte Taksim meydanında, hepsi Türk-İş üyesi, ama Türk-İş yok! Mustafa Kumlu, bir kez daha Türkiye işçi sınıfının gemisini terk eden kaptanı oldu. Türk-İş üyelerinin bu haine yol göstermesi gecikmiş bir görev!

1 Mayıs'ın gör dediği şudur: İşçi sınıfı hareketi içinde 12 Eylül taarruzunun gerici eğilimler lehine kurduğu denge sarsılıyor. 1 Mayıs, Bosch depreminin hemen ardından geliyordu. Onun işaret ettiği yeni eğilimin altını kalın çizgilerle çizdi. İşçi hareketinin içindeki gerici eğilimlerin yükselişi durmuştur, eğilim ters yöne dönüyor. Şimdi ilk görev, AKP hükümetinin proleter hareketi içindeki etkisini, partinin işçi ve memur kolları gibi çalışan Hak-İş ile Memur-Sen'e hapsetmektir. Yani Türk-İş'i AKP'nin elinden, yani Mustafa Kumlu ve arkadaşlarından kurtarmaktır.

1 Mayıs, işçi hareketinin gerici kanadının yükselişinin durduğunu gösterirken, aynı zamanda işçi sınıfının Kürt halkını bağrına basmasında da bir merhale oldu. 2010'da büyük Tekel mücadelesinde başlayan kucaklaşma, 2011 1 Mayıs'ında Taksim meydanına taşıdı, 2012'de ise Türkiye'nin her yerine yayıldı. Kürt halkı da buna cevap vermekte gecikmedi: Bu yıl Kürt illeri de 1 Mayıs'ı, yani işçi sınıfının birlik içinde mücadelesini bağrına bastı.

Kötümserliği ve ürkekliği geride bırakmak gerekiyor. Akdeniz devrimci havzasının dalgası henüz Türkiye'ye gelmedi, ama ilk kıpırdanmalar belli belirsiz hissediliyor. Daha gidilecek yol uzun elbette. Yine de, DİP'in 1 Mayıs şiarının altı adım adım doluyor: Devrimi göreceğiz, zaferini hazırlayalım. Öyleyse, haydi işçi sınıfının devrimci partisini inşaaya!

Gerçek

Kumlu 1 Mayıs'ı bölmek istedi, Türk-İş'i böldü!

Sayfa 6-7

28 Şubat dosyası:
ABD ile ilişkileri araştırın!

2-3

Türkiye halklarının
40 yıllık aşkı

12

Kürt sorununda
tehlikeli dönemeç:
Kerkük'e karşı
PKK

5

28 Şubat'ın tarihteki yeri

“Sivil toplum”un darbesi

“(…) tarih öyle bir biçimde yapılır ki, nihai sonuç daima çok sayıda bireysel irade arasındaki çatışmalardan doğar. (...) Her bir bireyin amaçladığı şeye başka herkes engel olur; sonuçta ortaya çıkan, hiç kimsenin amaçlamamış olduğu bir şeydir.”
Friedrich Engels, J. Bloch'a mektup, 1890

28 Şubat, cumhuriyet tarihinin en karmaşık ve zor anlaşılan dönemlerinden biridir. 27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül'den sonra cumhuriyet tarihinin dördüncü askeri müdahalesidir. İslamcı ve Batı karşıtı Milli Görüş hareketinin yenilgiye uğratılması için yapılan bu askeri müdahaleyi, solda ve sendika hareketi içinde “ilerici” olarak niteleyen ve destekleyen sayısız odak ve şahsiyet olmuştur. Bunlar askeri müdahalelerin en gerici 12 Eylül'den sadece 17 yıl sonra bir yeni askeri müdahaleyi açıkça desteklemeyi kendilerine yediremedikleri için, uzun süre boyunca “darbe yok, darbe tehlikesi de yok” demişlerdir. Devrimci İşçi Partisi geleneği, bu alçaklığa karşı ilk günden itibaren mücadele vermiştir. Geleneğimizin eski yayın organlarından *Sınıf Bilinci*'nin 17. ila 21. sayıları arasındaki beş sayıda solun ve sendikal hareketin bu süreç içinde ordu önünde diz çökmesi ayrıntılı olarak ele alınmıştır.

28 Şubat'ın temel özellikleri

- 28 Şubat, laikliği falan değil, bir takım çıkarları korumak için yapılmıştır. Dönemin başbakanı, Milli Görüş'ün tarihsel önderi Necmettin Erbakan, Batı'ya karşı yüzünü İslam dünyasına dönüyordu. Zengin ülkeler kulübü olarak bilinen G-8'in karşısına gelişmekte olan İslam ülkelerinden oluşan bir D-8 kuruyor, İran ve Libya'ya düzenlediği gezilerde ABD ve AB'ye meydan okuyordu. Ayrıca, Türkiye burjuvazisinin yükselen İslamcı kanadını eski hâkim dilim olan Batıcı-laik sermayeye karşı koruyordu. Erbakan bu yüzden ABD, Batıcı-laik burjuvazi ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin (TSK) bir ittifakı sonucunda devrilmiştir.

- 28 Şubat'ın Türkiye'deki askeri müdahaleler arasındaki özgül yerini belirleyen, darbecilerin kirli işlerini “Silahsız Kuvvetler”e yaptırması olmuştur. Milli Görüş'ün halk arasındaki gücünü hesap-

layan TSK, bunun karşısında geniş bir ittifak oluşturmaya girişmiştir: basın (en başta *Hürriyet* gazetesi), yargı, üniversite, iş dünyası (TOBB ve işveren sendikaları), işçi sendikaları (Türk-İş ve DİSK), Türkiye Esnaf ve Sanatkarlar Federasyonu (TESK) içinde örgütlenmiş olan geleneksel küçük burjuvazi bu ittifakın ana unsurları olmuştur.

- Bu, 12 Eylül yenilgisi bağlamında solda Marksizme alternatif olarak geliştirilen “sivil toplumcu” projenin çöküşüdür. “Sivil toplum”un, bu anlayışta ileri sürüldüğü gibi, demokrasinin kaynağı olmadığı, tersine gerici yapmasının da mümkün olduğu burada açık biçimde ortaya çıkmıştır.

- 28 Şubat sosyalist hareket içinde yeni bir ayrışma yaratmıştır: (İşçi Partisi'nde örgütlenmiş olan Aydınlık geleneği bir kenara bırakılırsa) “ulusalcılığın” temelleri 28 Şubat'ta atılmış, postal yalayıcılar, yani kapıkulu solu, bu evreden sonra hızla yayılmıştır.

- 28 Şubat, Susurluk kazasından sonra özellikle “Sürekli aydınlık için bir dakika karanlık” adıyla anılan eylemlerde devletin çelik çekirdeğine karşı gelişmekte olan son derecede kitlesel protesto eylemlerinin, yolundan saparak İslamcılık karşıtı bir karaktere bürünmesine de yol açmış, böylece kısacık bir an için gerçek bir kitle hareketi potansiyeli yaşayan Türkiye'nin önünü kapatmıştır.

Kime niyet, kime kısımet!

Askeri müdahalenin sözcüsü generaller 28 Şubat'ın “bin yıl süreceğini” söylüyorlardı. Bugün geldiğimiz noktada, bin yıl olmasa da çok uzun yıllardır sürmekte olan ve sonu henüz ufukta görünmemiş olan, AKP tipi İslamcılıktır! İşte size darbeciliğin faydaları!

28 Şubat kısa vade açısından başarıya ulaşmıştı. TSK ve müttefikleri, Refahiyol

“Ordu son derecede demokratik...”

28 Şubat 1997 askeri müdahalesinin askeri mimarları Nisan ayı içinde üç ayrı dalga çerçevesinde gözaltına alındılar, bir bölümü tutuklandı. CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun üçüncü dalganın ardından “cadı kazanı” tehlikesinden söz etmesi, bu partinin o dönemde olduğu gibi bugün de 28 Şubat'ı desteklemekte olduğu anlamına gelir. Bu hareketi bugün bile korumaya çalışması, CHP'nin gerici karakterini bir kez daha ortaya koymuştur.

28 Şubat, Türkiye tarihinde adını söylemek istemeyen askeri müdahaledir. Çünkü 28 Şubat'a destek veren, onu mümkün kılan güçler, sözde ileridir ve demokradir. 28 Şubat'ın bir askeri müdahale olmadığını ileri sürmenin gülünçlüğü ortadadır. Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) Milli Güvenlik Kurulu'nu kullanarak Erbakan-Çiller hükümetine (Refahiyol diye biliyorduk) muhtıra vermiş ve bu muhtıranın koşulları yerine getirilmediği takdirde yaptırımlar uygulayacaklarını belirtmişti. Bu muhtıra etrafında örgütlenen mücadele, bir hükümeti (Refahiyol) devirmiş, TSK'nın sayesinde bir yeni hükümet kurmuş (esas olarak ANAP ile DSP'nin, CHP tarafından desteklenen bir koalisyonu), bir partiyi (Refah Partisi) Anayasa Mahkemesi aracılığıyla kapattırılmış, başta Erbakan olmak üzere birçok Refahlı politikacıyı yasaklı hale getirmiştir. Daha ne olsun?

hükümetini devirerek, Refah Partisi'ni kapatarak, kendisini de yasaklı hale getirerek, Erbakan'ın siyasi hayatını bitirmiş oldular.

Ama 28 Şubat yenilgisinin derslerini çıkaran İslamcı burjuvazinin bazı kadroları sadece dört yıl sonra (2001) AKP'yi kuracak, beş yıl sonra da (2002) iktidara gelecekti. AKP'yi Milli Görüş'ten ayıran,

DİP geleneğinin ilk günden askeri müdahale olduğunu savunduğu bu sürecin bu özelliğini yadsıyanlar, bir gün birdenbire, hangi akıllı bulduysa, “postmodern darbe” terimine sarılmışlardır. Oysa iki yanlış bir doğru etmez! “Postmodern” nitelemesi bütünüyle uyduruk ve 28 Şubat'ın karakterine hiç ışık tutmayan bir terimdir. “Darbe” nitelemesi de yanlıştır, çünkü “darbe” askerin yönetimi devralması demektir. Ama en önemlisi, 28 Şubat'ın askeri müdahale olmadığını geleneğimize karşı savunanların hiç sıklımadan bu terimi kullanmaya yönelmesindeki utandırıcı durumdur!

Bütün bunların ışığında, Kılıçdaroğlu'nun şu cümleleri de onun utandırıcıdır: “Belki çok daha net, kaygıya yer bırakmayacak bir pozisyon olabilir. Belli çevrelerden CHP'nin 28 Şubat sürecinde net tavır almadığına dair bir algı varsa, o algıyı yaratan demek ki CHP'dir.” Kılıçdaroğlu için CHP 28 Şubat'a karşı “net tavır” almaması dolayısıyla suçlu. İftira! CHP'nin bu konudaki tavır son derecede netti. O zamanki genel başkan Deniz Baykal 28 Şubat'ı her sözü ve eylemiyle destekliyordu. Baykal o dönemde şöyle cümleler bile kurmuştu: “Ordu bu dönemde gayet demokratik, neredeyse bir sivil parti gibi davranmıştır.” Kılıçdaroğlu şimdi bunun üstünü örterek aynı zihniyeti sürdürüyor.

Batıcı-laik burjuvazi karşısında İslamcı burjuvazinin çıkarlarını, ABD ve AB ile zıtlılaşmaksızın savunmayı kendisine ana düstur olarak almıştı.

Böylece, bütün aktörlerin iradesinin toplam etkisi kimsenin kendi başına amaçladığı sonuç olmuyor, farklı güçlerin baskıcının nihai sonucu olarak yepyeni bir olgu ortaya çıkıyordu.

Gerçek
Devrimci İşçi Gazetesi
Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Gazetemizde yayınlanan yazıların tamamına, güncel gelişmelere dair makalelere ve partimizin eylem ve etkinlikleri ile ilgili haberlere internet sitemizden ulaşabilirsiniz.

İnternet sitemizi takip edin, gerçeklerden günü gününe haberdar olun!

Gerçekgazetesi Net

@gercek_gazetesi

Sitemizdeki güncellemelerin e-posta adresinize gönderilmesini istiyorsanız e-posta grubuna dahil olabilirsiniz. Ayrıca *Gerçek* gazetesini facebook ve twitter'dan da takip etmeniz mümkün.

28 Şubat soruşturması

ABD ile ilişkileri araştırın!

28 Şubat askeri müdahalesi yargılanırken kamuoyunda iki görüş öne çıkmış durumda. Bunlardan ilki hükümetin görüşü. AKP hükümeti ve onu destekleyen çevreler, 28 Şubat soruşturmasını darbelerle hesaplaşma sürecinin bir parçası olarak görüyor ve meseleyi bu şekilde sunuyor. Bu doğrultuda 12 Eylül ve Kenan Evren'in yargılanmaya başlaması 28 Şubat soruşturması için de ciddi bir zemin oluşturmuş durumda. Karşısında, CHP'den yükselen ve bir yandan 28 Şubat'a ve askeri müdahalelere karşı olduklarını ifade eden, diğer yandan hükümetin tutumunu rövanşist-intikamcı olarak suçlayan bir tavır ön plana çıkıyor. Bu tavır AKP Millî Görüş-Erbakan geleneğinden kopup 28 Şubat'tan sonra yükselişe geçtiği için AKP'yi 28 Şubat'tan nemalanmakla da eleştiriyor. 28 Şubat'ın doğru ve haklı olduğunu savunanların sesi ise Türkiye'de değişen güç dengeleri dolayısıyla oldukça cılız çıkıyor.

Utangaç 28 Şubatçılık

28 Şubat'ı yaratan çelişkiler düşünüldüğünde, 28 Şubat'ın bastırıldığı İslamcı sermayeye dayanan iktidarın bir hesap görmekte olduğu ortadadır. Elbette ki AKP ve Tayyip Erdoğan'ın yükselişinde 28 Şubat süreci etkili olmuş, Erbakan'ın düşüşü Erdoğan'ı bir lider olarak öne çıkarmıştır. Ancak burada 28 Şubat'ın amacı bir AKP iktidarı yaratmak değil, siyasal İslamı geriletme. Bu anlamda 28 Şubat'ın başarısızlığından bahsedilebilir. Bu siyasal başarısızlık 28 Şubat'ın mimarlarını bugün yargı önüne çıkarmaktadır. Bu açıdan bakıldığında AKP'yi rövanşist-intikamcı olarak suçlamak çekişen bir 28 Şubat savunuculuğundan başka bir şey değildir. Bu görüşün temel dayanağı 28 Şubat'ın bir darbe olmadığı, MGK'nın anayasal çerçeve içinde hareket ettiği ve MGK kararlarında Erbakan'ın da imzası olduğu... Oysa 28 Şubat'ta esas olarak ABD ve İsrail ile birlikte çalıştığı ortaya çıkan ve Batı Çalışma Grubu adıyla TSK bünyesinde oluşturulmuş olan yasadışı yapılanma soruşturuluyor. Bunu göz ardı etmek 28 Şubat'ı, askerlerin sert çıkışına indirgeyerek açıklamaya çalışmaktır.

Herkes 28 Şubat'a karşıymış!

"Biz de 28 Şubat'a karşıydık" kervanına sağdan ve soldan katılanlar çok oldu. Bu kervanın en sol ucunda açıkça askeri müdahale tehdidi söz konusu iken "ne şeriat ne darbe" sloganını öne sürüp sonra meydanlarda "Refahiyol istifa!" diye bağırarak 28 Şubat'la aynı çizgiyi izleyenler var. Yani biz darbelerle karşıyız demokrasiden yanayız demek yetmiyor. 28 Şubat'a ABD ve Batıcı-laik burjuvazinin bir operasyonu olarak karşı çıkmak ve hem MGK kararlarına hem Refah Partisi'nin kapatılmasına hem de Türkiye'ye çizilen Batıcı-AB'ci rotaya karşı çıkmak gerekiyordu. Çünkü 28 Şubat esas olarak demokrasiye değil Erbakan yönetimindeki Türkiye'nin Libya ziyareti, İran'la ilişkiler ve Müslüman D-8 çalışmaları bağlamında yüzünü Batı'dan çevirmeye başlamasına karşı yapılmıştı.

Erdoğan-Gülen koalisyonunda 28 Şubat fayı

Sağ uçta aynı telaşa kapılanların başında ise Fet-

hullah Gülen cemaati geliyor. 28 Şubat Batıcı-laik burjuvazinin, ABD ve İsrail'in desteği ve TSK'nın marifetiyle yükselmekte olan İslamcı sermayeyi iktidardan uzaklaştırmasıydı. Halk tabiriyle kapıdan kovulan İslamcı burjuvazi AKP ile birlikte bacadan girdi ve iktidar koltuğuna yeniden oturdu. İslamcı burjuvazinin yeni AKP hükümeti, Erbakan'dan farklı olarak Batı ile daha uzlaşmacı bir çizgideydi. Bunda 28 Şubat'ta Refahiyol hükümetinin istifası gerektiğini savunarak ve TSK'nın anayasal görevini yaptığını, siyasi partilerden daha demokratik davrandığını iddia ederek askeri müdahaleyi açıkça desteklemiş olan Fethullah Gülen'in AKP'ye verdiği destek önemli bir rol oynuyordu. Yani AKP hükümeti, bir yanda 28 Şubat'ı destekleyen, DSP-MHP-ANAP iktidarı döneminde Ecevit'le kurduğu özel ittifak ilişkisi ile pek çok yerde önünü açarak yükselen Gülen Cemaati ile 28 Şubat'la karşı karşıya gelen ama Erbakan'ı da TSK karşısında yalnız bırakarak uzlaşma ve taktiklerle kendi önünü açan Tayyip Erdoğan'ın bir koalisyonuydu.

Gülen, ABD ve İsrail yanlısı olduğu için 28 Şubat'ı destekledi

Bu koalisyonun eski 28 Şubat destekçisi Gülen kanadı soruşturma ile birlikte zor durumda kalmıştır. Bu yüzden kendilerine bağlı yayın organlarında yoğun bir şekilde Fethullah Gülen'i dönemin mağdurları arasında gösteren yayınlar yapılmaktadır. TSK'nın Gülen hareketine karşı dostane bir tavır içinde olmadığı açıktır. Ne var ki Gülen TSK'nın 28 Şubat'çı komuta kademesine yakın olduğu için değil ABD ve İsrail yanlısı olduğu için 28 Şubat'ı desteklemiştir.

Erdoğan'ın sağlık sorunlarıyla gün yüzüne çıkan ve MİT müsteşarı Hakan Fidan'ın ifadeye çağrılmasıyla doruğa çıkan Erdoğan-Gülen çelişmesini gazetemizde işliyoruz. Gülen cemaati uzunca bir süredir Erdoğan'ı kişisel çıkarların peşinden gitmek ve Ergenekon davasında uzlaşmacı davranmakla eleştiriyordu. Bu açıdan bakıldığında Erdoğan'ın, 28 Şubat soruşturmasıyla bir yandan eski hesapları görürken diğer yandan da Gülen cemaatinin tabanı nezdinde Ergenekon ve darbecilerle uzlaşma eleştirisini savmaya çalıştığı ve cemaatin 28 Şubat sicilini gündeme getirerek onları savunmaya ittiği söylenebilir.

ABD ve İsrail bağlantısı üzerine gidilmelidir

28 Şubat soruşturmasının altında egemen sınıflar bağrındaki çelişki ve çatlakların belirleyici olduğu ortadadır. Ancak bu işçilerin, emekçilerin ve ezilenlerin süreç karşısında tarafsız kalmasını gerektirmez. Tam tersine bu soruşturmanın üzerine gidilmelidir. Özellikle de Batı Çalışma Grubu'nun ABD ve İsrail ile yaptığı gizli görüşmelerin, planların ve çalışmaların açıklanması son derece önemlidir. Soruşturma, 28 Şubat'ın ABD ve İsrail'le bağlantısı üzerinde derinleşmedikçe anlamlı bir sonuç vermektense uzak kalacaktır.

Sungur Savran

Tuluat

İstanbul belediye Başkanı Karadir Topbaş, isminin önüne "Dr. Mimar" yazmayı pek seviyor. Neden? Bu sorunun elbette psikanalitik bir cevabı olabilir. Ama Topbaş'ın bu ucube ünvan merakına ilişkin kendisine meşru görünecek açıklaması muhtemelen şudur: İstanbul gibi dev bir metropolün büyükşehir belediye başkanının kendisinin imar konularında (imar ve mimar!) ne kadar uzman olduğunu ifade etmesi, halka güven verecektir. Düşünsenize sadece mimar değil, bir de doktorasını yapmış bu işin. İşinin uzmanı yani.

Bu kavram üzerinde biraz duralım. Mimarlığın uzmanlık işi olduğu elbette doğrudur, ama örneğin klasik müzik alanında orkestra şefi olmak uzmanlık işi değil midir? Topbaş'a bu soruyu sorsak, muhtemelen omzunu silkerek "tabii öyledir, ne var ki bunda?" diyecektir. Biraz ilerleyelim o zaman: Müzik ile tiyatronun arasında bir yerde duran opera ve balede yönetmen veya sanatçı olmak bir uzmanlık işi değil midir? "Elbette öyledir" dediğini duyar gibiyiz Topbaş'ın. Bir adım daha atalım: Tiyatro yönetmenliği, dramaturji, oyunculuk uzmanlık işi değil midir peki? Topbaş'ın daha önce söyledikleri ışığında "hayır, değildir" diyebileceğini sanmıyoruz. Ne de olsa bu işlerin çoğu yükseköğretim konusu, doktorası da var. İnsan mimarlık fakültesinden doktora alabiliyorsa, müzikolojiden veya sahne sanatlarından da doktora alabilir.

Şimdi işin özüne gelmiş bulunuyoruz: Her biri birer uzmanlık işi olan dramaturji, yönetmenlik, oyunculuk gibi faaliyetleri bir araya getiren tiyatronun yönetimini Dr Mimar Kadir Topbaş'ın dışarıdan atadığı insanlar nasıl üstlenecekler? Ne anlarlar ki tiyatrodan; oyun seçecekler, bir mevsimde hangi oyunlar bileşiminin anlamlı olabileceğine karar verecekler, çeşitli dünya tiyatrolarından ve Türkiye tiyatrosunun değişik dönem ve üsluplarından yazarların oyunlarının gençlik tarafından tanınmasını sağlamak üzere bilinçli kararlar verecekler, kimin hangi oyunu sahneye koyacağına karar verecekler? Soruyu sormak, cevabının ne kadar abes olduğunu anlamak demek.

Şayet Necip Fazıl'ın oyunlarını sahnelemek istiyorsanız, onun oyunlarını değerli bulan iyi dramaturglar, yönetmenler, oyuncular yetiştirin, onları artık neredeyse yirmi yıldır elinizde bulunan İstanbul Belediyesi'ne ait Şehir Tiyatroları'na alın, onlar seçsinler ve sahnelesinler. Ama belediye park ve bahçeler müdürlüğü gübreleme departmanının, temizlik işleri müdürlüğünün, kanalizasyon dairesinin uzmanlarıyla doldurmanın Şehir Tiyatrosu yönetimini.

İstanbul Şehremini "demokrasi" adına tiyatroların yönetimine el koymaya karar verir de, padişahı

efendisi susar mı? Tiyatro sanatçılarına "siz kim oluyorsunuz?" sorusunu sordu Tayyip Erdoğan. Avustralya başbakanının kendisine getirdiği futbol topunu kafa atarak Başbakanlık konutundaki Ayvazoğlu tablosunun "doksani"na takan bir başbakan, bir ülkenin en yetenekli, en deneyimli tiyatro sanatçılarından bazılarında elbette bu soruyu sorar. Ama sonra çitayı yükseltti. Devlet tiyatrosu yapmazmış, özelleştireceklermiş!

Devlet çay üretmez, et üretmez, kumaş üretmez, kundura üretmez, sağlık ve eğitim hizmeti vermez, karayollarını özel sektöre devreder, şimdi de tiyatro sanatını desteklemez. Peki ne yapar bu devlet? 2010'daki büyük Tekel eylemi sırasında Tayyip Erdoğan, "devleti özel sektör mantığı ile yönetemeyecek miyiz?" diye sormuştu. Biz de onun istediği devlette "T.C.A.Ş." adını vermiştik. İşçi sınıfı buna izin vermeyecektir. İşçi sınıfı sadece Uludere'de çocukları katleden bir devleti kabul etmeyecektir.

Bilim ve sanat, piyasanın vülgerliğine bırakılmayacak kadar ciddi işlerdir. Temel bilim ve büyük teknolojik buluşlar, bazı istisnalar dışında, esas olarak kamunun ürünü olmuştur. Uydu teknolojisi ve internet bunlara sadece iki örnektir. Bilim önemlidir de sanat değil midir? İster tiyatro, ister sinema, ister öteki alanlar, gösteri sanatlarını salt piyasanın kaprislerine tâbi kıarsanız, sonuç, İktisadi ve Ticari İlimler Yüksek Okulu mezunu Erdoğan'ın anlayacağı dille, oyuncular ile mankenler arasında yüksek bir ikame elastikiyeti olacaktır! Unutmuş olabilir, düz söyleyelim: Parayla desteklenmiş talep, mankenlerin oyuncu kılığında başka şeyler sergilediği pespayeliğin tiyatro olarak sunulmasına yol açacaktır!

Bir de şehremini ile padişahı arasındaki çelişki var: Hani tiyatro demokratikleşecek? Piyasanın demokrasiyle zırnık kadar ilişkisi olmadığını, orada parayı verenin düdüğü çaldığını hiç mi duymadınız?

AKP her şeyi piyasanın dışlılarına terk etmek istiyor. Daha Kültür Bakanlığı Sinema Genel Müdürlüğü'nün başındaki şahsiyet "aile filmleri"ne ve "gişe yapan" filmlere finansal destek vermektense söz edeli iki ay bile olmuyor. Şimdi de tiyatroların piyasanın amansız mantığına terk edileceği açıklandı. Haydi, Tayyip Erdoğan'ın Kars'ta yol açtığı vandalizm sırasında yıkılan heykel için kullandığı terimi kullanalım: AKP sanat değil "ucube" istiyor.

Ha, bir de şu var: Başbakan devlet tiyatrosu yapmaz diyor. Nasıl yapmaz? Kendisinin ve Dr. Mimar'ın yaptığı tuluattan başka ne denir?

Şiar Rişvanoğlu**Sendika bürokrasisinin
1 Mayıs bölücülüğü**

İşçi sınıfının ve bazı sendikaların ve meslek örgütlerinin ve elbette sosyalistlerin uzun yıllardır vermiş olduğu sebatkâr mücadele, sınıfın ve devrimcilerin canıyla, kanyla ödenen bedeller sonucunda 1 Mayıs'ın 2009 yılında resmi tatil ilan edilmesinden ve 2010'da Taksim'in kazanılmasından sonra sermayenin topyekün saldırısının bir parçası olarak 2012'de yeni bir aşamaya geldi. Bilindiği üzere bu sene Türk-İş, DİSK, Hak-İş, KESK, Memur-Sen ve Kamu-Sen 1 Mayıs'ın ortak kutlanması konusunda hemfikir olduklarını kamuoyuna deklare etmişler, bunun ardından pek çok ilde 1 Mayıs'ın ortak kutlanması için birlikler sağlanmıştı. Ancak daha sonra son derece ciddi ve sermaye ve iktidar güçleri tarafından dikte edildiği açık olan aşığıda ele alacağımız nedenlerle Türk-İş, Hak-İş, Memur-Sen ve Kamu-Sen kendilerini DİSK ve KESK'ten ayırarak merkezi kutlamaları Ankara ve önce İzmir'de daha sonra da Bursa'da yapacaklarını açıkladı. Bunun üzerine, DİSK ve KESK de TMMOB ve TTB ile her ilde ortak kutlama yapacaklarını beyan etti. Bu nedenle 1 Mayıs'ta İzmir ve Ankara'da iki farklı alanda kutlama yapılacak. Bir istisna olarak Türk-İş içindeki 10 sendikadan oluşan Sendikal Güç Birliği Platformu'na bağlı sendikaların şubeleri de KESK, DİSK ve diğer emek örgütleriyle birlikte yapılacak kutlamalara katılacaklarını bildirdi.

Gelelim sermayenin ve özellikle iktidarın doğrudan yönlendirdiği Türk-İş, Hak-İş ve Memur-Sen'in ayrışma gerekçe, daha doğrusu bahanelerine. İlk bahane başlangıçta birlikte hareket ettikleri DİSK ve KESK ile birlikte okunacak olan 1 Mayıs metninde var olan iktidarın, yani AKP'nin politikalarına yönelik eleştiriler bulunması imiş. Yani iş cinayetlerinden kadem tazminatının ortadan kaldırılması planına, taşeronlaştırmadan bölgesel asgari ücret uygulamasına, özel istihdam (yani kölelik) bürolarına, esnek çalışmanın kural hale getirilmesine kadar sermayenin işçi sınıfına saldırısının güncel ve dönemsel uygulayıcısı olan iktidara hiçbir eleştiri getirilmeyecekmiş! Hem de ne zaman? Artık devlet kayıtlarında bile "Emek ve Dayanışma Günü" olarak geçen, tam 126 yıldır tüm dünyada İşçi Bayramı olarak kutlanan 1 Mayıs'ta! Bu anlayışı en veciz şekilde bir işçi dostumuz ifade etti: "Tek kelime ile soytarıklı!"

İkinci ve çok daha tehlikeli bahane ise okunacak metinde Kürt sorununa ilişkin mesajlar olması imiş. İşte senelerdir sermayenin ve onun polislerinin, savcılarının, hâkimlerinin, Kürt halkının her düzeydeki temsilcilerine, enternasyonalist sosyalistlere, onurlu aydınlara, gazetecilere suçlama olarak yönelttiği "bölücülük" böyle yapılır. Ülkede, artık genelkurmay sözcülerinin bile "savaş" olarak tanımladığı savaş, can kayıpları, köy yakmalar/boşaltmalar, faili meçhuller, tecavüzler, gözaltında kaybedilenler, asit kuyularına atılanlar gibi insani felâketler bir yana, 30 yılda on milyarlarca dolara mâl olmuş, bu paralar Türkiye işçi sınıfının cebinden çalınmış, asgari ücretin, işçi ücretlerinin, memur maaşlarının bu kadar sefil düzeyde olmasının neoliberal saldırılarla birlikte ikinci nedeni bu savaşmış ne gam! **Asıl "bölücü" olan bütün bu gerçekleri saklamaya çalışan sermaye ve onun işçi saflarında görünen işbirlikçi sendika bürokratlarıdır!**

İşçi Bayramı'nda Kürt sorunundan bahsedilmemeliymiş! Kürt sorununun birinci dereceden muhatabı, Kürt halkının İmrâlı'dan TBMM'deki vekillere, BDP'li belediye başkanlarına kadar her düzeydeki temsilcileri ise ikinci derece muhatabı Kürdüyle, Türküyle, Arabıyla, Lazıyla, Çerkezlerle bir bütün olarak Türkiye işçi sınıfının bizzat kendisidir. Zira sermayeyi ve emperyalistleri zengin eden ve bütün sınıfsal ve toplumsal çelişkilerin üzerine örtmeye yarayan savaşın bedelini her iki cephe de evlatlarını kaybeden ve bu kirli savaşın maliyetini çocuklarının sütünden, sofralarındaki ekmeklerinden çalınan vergilerle, haraçlarla ödeyen esas itibarıyla işçi sınıfıdır. **Ama ne mutlu bize ki; o işçi sınıfı Tekel'in Sakarya Komünü'nde dost düşmana halkların kardeşliğinin en güzel, en berrak, en gerçek olanını; işçi sınıfı kardeşliğini, mücadelede kendini yalnız bırakan sendika bürokrasisine rağmen dost, düşmana göstermiştir.** Savranoğlu'nda, Billur Tuz'da, TEDAŞ'ta da göstermeye devam etmektedir. 1 Mayıs tarih sahnesine çıktığı günden beri işçi sınıfı lügatında "Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü"dür. "Mücadele" bugün emperyalizmin, sermayenin şu an AKP (unutmayalım ki bu yarın CHP, MHP veya herhangi bir burjuva partisi ya da koalisyonu olabilir) aracılığıyla işçi sınıfına yönelttiği topyekün sınıf saldırısına karşı sınıf mücadelesi ise, bu "Birlik ve Dayanışma"da, bütün sınıfı bölmeye yönelik saldırı ve aldatmalara karşı kirli savaşa dur demek için, evlatlarımızın, kız ve erkek kardeşlerimizin canını kurtarmak, soframızdaki ekmeği büyütme için ezilen Kürt halkıyla kol kola, omuz omuza yürümektir!

Evet tam da 1 Mayıs'ta! Ve evet Kürt hevalerimizin harika ifadesiyle Newroz coşkusuyla!

Mısır**Devrimin zor geçidi**

Mısır devrimi, yaklaşık iki aylık bir durgunluktan sonra yeniden kıpırdanmaya başladı. Devrimin yıldırmında ilan edilen genel grevin başarısızlığı halkın devrimci katmanlarını bir süre boyunca moral kırıklığı ile karşı karşıya bırakmış, sokakların ve devrimin ağırlık merkezi Tahrir meydanının boş kalmasına yol açmıştı. Ama 20 Nisan Cuma günü devrim yeniden "ben buradayım" dedi. Yine yüz binler Tahrir'e doluştu. Başka kentlerde de yürüyüşler düzenlendi. Devrimci kitle yeniden sesi buluyor. Ne var ki, bu canlanmayı doğuran koşullar, aynı zamanda devrimin önündeki yolun ne kadar tuzak dolu olduğunu gösteriyor.

Tahrir'in yeniden canlanmasının ardından, cumhurbaşkanlığı seçiminin çelişkileri yatıyor. Mübarek'in düşmesinden sonra yönetimi eline alan Yüksek Askeri Konsey'in (YAK) cumhurbaşkanlığı seçiminin, anayasanın yapılmasından önce düzenlenmesini kitle basıncı altında kabul etmesi üzerine seçimin gelecek ay yapılması planlanıyordu. Farklı siyasi güçler Nisan'ın ilk yarısında adaylarını açıkladıktan sonra, YAK'ın bir uzantısı olarak kurulmuş olan Cumhurbaşkanlığı Seçim Komisyonu belki de en önemli üç adaya seçime girme yasağı getirdi. Bu adaylar, Mübarek'in eski istihbarat şefi ve son başkan yardımcısı Ömer Süleyman, Müslüman Kardeşler'in (İhvan Müslimin'in) adayı Hayrat el Şatır ve Selefilere (köktendincilerin) çok güçlü adayı Hazım Salah Ebu İsmail idi. (Ömer Süleyman'ın yasaklanması muhtemelen bir denge görünümü yaratmak içindi. Zaten eski rejimin seçimde başka adayları da var: Mübarek'in son başbakanı Ahmet Şefik ile Arap Birliği eski başkanı Amr Musa.) Gerekçeler, sırasıyla; yeterince imza toplanmamış olması, 2007 tarihli bir mahkûmiyet ve adayın annesinin ABD vatandaşı olmasıydı.

Karar 17 Nisan Salı açıklandı. 20 Nisan'da Tahrir bu karara tepki olarak "devrimin yeniden kazanılması" şiarı temelinde yeniden ayağa kalktı. "Yaskut yaskut hükümül askeri!" ("yıkılsın yıkılsın askeri hükümet!") sloganı yine Mısır semalarında yankılanmaya başladı. Üstelik sadece laik kesimler, gençlik ve işçi ve emekçilerin hareketleri değil, genellikle

devrimci Tahrir günlerinden uzak duran İslamcılar da örgütsel varlığıyla meydana idi. Ama tam da bu durum aslında devrimin çelişkilerinin yoğunlaşmasını ifade ediyordu.

Çelişkiler

Devrim için birinci sorun, adayları reddedildiği için meydana doluşan Müslüman Kardeşler'in kendi kendilerine kazdıkları tuzağa düşmüş olmalarıydı. Müslüman Kardeşler öteki siyasi hareketlerden farklı olarak 80 küsur yıldır örgütlü olduklarından seçimlerden büyük bir kazançla çıkacaklarını biliyorlardı. Dolayısıyla, 11 Şubat 2011'de Mübarek'in düşmesini izleyen aylarda ulusal meclis seçimlerinin bir an önce yapılabilmesi amacıyla YAK'ın birçok adımına destek oldular. 2011 Mart'ında yapılan anayasa değişiklikleri referandumunda bu yüzden olumlu oy kullandılar. Oysa YAK tam da bu destek sayesinde (seçimle gelecek meclise son derecede kısıtlı yetkiler vermenin yanı sıra) hem Seçim Komisyonu'nun başına Mübarek rejiminin Anayasa Mahkemesi'nin başkanını getirerek, hem de bu komisyonun kararlarının temyiz edilmesini engelleyen hükümler kabul ederek kendine bağlı bir araç yaratmıştı. Müslüman Kardeşler bugün adaylarını yitirdilerse, bu, kendi kazdıkları kuyuya düşmelerindendir. Öyleyse Tahrir'de Müslüman Kardeşler'in bulunması devrimin gücüne pek az şey katıyor. Müslüman Kardeşler prestij yitiriyor ve kısmen de bölünüyor. Şimdi adayların arasında, parlak bir isim olan Hayrat el Şatır yerine partinin başkanı ama daha silik bir aday olan Muhammed Morsi var. Ama aynı zamanda laiklere de hitap eden ve İhvan'la arası şekerrenk olan Abdülmünim Abulfütuh da.

Bir ikinci sorun da Selefilere Tahrir'de tam anlamıyla bir gövde gösterisi yapmış olmasıdır. Selefilere veto edilen adayı Hazım, halk kitleleri nezdinde büyük bir prestij kazanmış durumdadır. 20 Nisan'da Tahrir'de toplanan kitlelerin önemli bir bölümü onun izleyicilerinden oluşmaktaydı. Bu da her ne kadar YAK'ın karşısında gittikçe daha büyük kitlelerin toplanması söz konusu olsa da, bu kitlelerin önemli kesimlerinin devrimle ilgisi olmadığı anlamına geliyor.

Öyle anlaşılıyor ki, devrim, Şubat 2011'de beliren hale gelmiş olan daha açık sınıf karakterini yeniden kazanmaksızın önündeki en yakıcı görevleri bile yerine getirme kapasitesini elde edemeyecek.

**Devrimin imamı
yine sahnede!**

Gerçek, Tahrir'de Cuma namazlarını kırdıran devrim yanlısı imam Mazhar Şahin'i okuyucularına daha önce de tanıtmıştı. 20 Nisan'da devrimin imamı yine iş başındaydı. Cuma hutbesinde askeri yönetime karşı öfke dolu bir konuşma yapan Şahin, hutbenin arasında sık sık sloganlar attırdı. Şahin'e göre, Mısır tarihi bir dönüm noktasındaydı. Bütün kitlelerin tek bir talep etrafında toplanması gerekiyordu: askeri yönetimin çekip gitmesi. Şahin'in ateşli dili Tahrir'i dolduran kitleleri bir kez daha coşturuyordu.

“Kerkük’e karşı PKK”

Ortadoğu’da taşlar yeniden diziliyor. Suriye sarsıntı içinde olduğu için Irak onun gölgesinde kalıyor. Oysa ABD’nin Irak’tan askerini çekmesiyle birlikte derhal ortaya çıkan fay kırıkları, şimdi bu ülkeyi bölünmenin eşğine getirecek birtakım gelişmeler yaratıyor. Şiiilerle Sünnilerin arası son derecede açık. Kürtlerin ise Irak’tan kopması açık açık konuşulmaya başladı. Ama bu kopma, şayet gerçekleşirse, muhtemelen Kürdistan Bölgesel Hükümeti’nin temsil ettiği coğrafyanın, Kerkük’ün de eklenmesiyle Türkiye’nin bir sömürgeci haline gelmesiyle sonuçlanacak.

Son aylarda iki gelişme iç içe Irak’ta tozu dumana katmış bulunuyor. Bunlardan biri, Şii kökenli Irak başbakanı Maliki’nin, Sünni kökenli Cumhurbaşkanı Yardımcısı Haşimi’yi “ölüm mangaları” kurmakla suçlaması. Haşimi bunun üzerine Kürt bölgesine iltica etti, Barzani de Haşimi’yi korudu. Bir süre Kürt bölgesinde bekledikten sonra, Haşimi önce Suudi Arabistan ve Katar’a gitti, ardından Türkiye’ye geldi ve şimdilik yerleşti.

Türkiye’de medya Haşimi ile görüşmek için seferber oldu. Bu, Ortadoğu’da gittikçe daha fazla Şiiliğe karşı Sünni İslam’ın avukatlığına soyunan AKP hükümetinin Haşimi’yi satranç tahtasında bir koz olarak oynama kararlılığının bir ürünü olarak görülmeli. Haşimi buradayken medya aracılığıyla iki temel noktayı ileri sürdü. Birincisi, Suudi Arabistan ve Katar’dan Türkiye’ye önemli mesajlar getirdiğini vurguladı. Böylece anlaşılıyor ki, Suriye’nin başına çorap örmekte ön plana çıkan bu üç ülke, şimdi de Irak sorununda işbirliği yapıyorlar.

İkinci nokta daha da ilginçti. Haşimi, yarı ima yoluyla, yarı açık açık, Maliki’yi kendisine karşı kışkırtmanın ABD olduğunu ileri sürdü. Şayet doğru ise bu, ABD’nin Irak’ın Şiiileri ile Sünnilerini birbirlerine düşürerek ülkeyi bölmeye ya da en azından ağır bir gerilim içine sokarak bitap düşürmeye yöneldiğini gösterir.

Bunun nedenleri araştırıldığında akla iki olasılık geliyor. Birincisi, Şiiilerin hâkimiyetindeki Irak’ın Suriye ve İran ile dayanışma içinde olduğu ortadadır. ABD bu desteği zayıflatmak istiyor. İkincisi, ABD Kürtlerin Irak’tan kopması için uygun bir ortam yaratmaya çalışıyor olabilir.

Barzani çitayı yükseltiyor

Geçtiğimiz ay Barzani önce ABD’yi ziyaret ederek Obama ile görüştü. Neredeyse bir devlet başkanı gibi karşılandı. Bu ziyarette Irak Başbakanı Maliki’yi diktatörlük kurmakla suçladı, kendisini bir toplantıya çağıracağını, gelmezse artık onu tanımayacağını, ne yapılacağına karar vermek üzere Kürt halkına gidileceğini açıkladı. (Geri döndükten sonra da bu toplantı çağrısını yaptı. Sonuç henüz belli değil.) Sonra

Haşimi’nin ardından Türkiye’ye de geldi. Burada ise açık açık her ulusun devlet kurma hakkının olduğunu, gerekirse bağımsızlığın ilan edilebileceğini belirtti. Nihayet, Erbil’e döndüğünde Eylül ayı içinde yapılacak bir “bağımsız devlet referandumu”ndan söz etti.

Öte yandan, yine aynı dönemde Barzani yönetimi, Irak merkezi hükümetinin Kürdistan Bölgesi’nden sevk edilen petrolün fiyatının kendilerine ait olan bölümünün tamamını ödememekte olduğu gerekçeyle petrol sevkiyatını durdurdu. Merkezi hükümet bu restte karşı restle cevap verdi. Yollanmayan petrolün parasal karşılığının, merkezi devletten Kürdistan’a aktarılan ödeneklerden kesileceğini açıkladı. Böylece, siyasi çatışmaya bir de ekonomik çelişki eklenmiş oldu.

Üstelik, Barzani hükümeti Kürdistan bölgesini Irak’ın gerisinden ayıran yeşil hattın ötesinde kalan birtakım kaynaklar için yabancı petrol şirketleriyle anlaşmalar imzalıyor. En son Ekim ayında ABD petrol devi ExxonMobil ile imzalanan altı anlaşmanın ikisi, Kürdistan bölgesinin dışındaki topraklarda. Bu toprakların petrol zengini Kerkük olduğu kimse için sır değil.

İkinci bırakı mı?

Barzani Irak’ın merkezi hükümeti ile böyle restleşirken desteğini ABD’nin yanı sıra Türkiye’den almaya yönelmiş durumda. Türkiye’ye birtakım konularda hizmetini sunuyor. Bunların en dikkat çekenini, Barzani kendisi Suriye meselesinin dışında kalmaya çalışmakla birlikte, Suriye Kürtlerinin kendisine yakın olan kanadını, Suriye Ulusal Konseyi’ne (SUK) yönlendirmek için çaba göstermesi. Bilindiği gibi, SUK emperyalizmin Suriye’deki ana muhatapı ve esas olarak bir Tayyip Erdoğan kreasyonu.

Türkiye’yi Kürdistan Bölgesi’ne ilgi duymaya sevk eden başka nedenler de var elbette. Bunlardan biri ekonomik: Orada Türkiye sermayesinin (Oyak Holding başta olmak üzere) hâkimiyet kurmuş olmasının yanı sıra, Kerkük petrolü Türkiye burjuvazisinin düşlerini süslüyor. Burjuvazi, bugünlerde ekonomik bakımdan muazzam bir

bela haline gelmiş olan dış ödemeler açığı sorununu çözmek için eski Musul-Kerkük hayalini gerçekleştirmeye yöneliyor gibi görünüyor!

Ama elbette bunlardan çok daha önemlisi, AKP hükümetinin “yeni Kürt politikası” adını verdiği yaklaşımın yeni olan tek yanının, Barzani’nin PKK’yi tasfiye işinde merkezi rol üstlenmeye hazırlanması. Barzani, Türkiye ziyaretinde yaptığı görüşmelerin sonunda düzenlediği basın toplantısında PKK’yi kendisini dinlemeye davet ettikten sonra ekliyor: “Yok dinlemezse biz PKK’nın çatışmayı bölgemize çekmesine izin vermeyiz. PKK’ya karşı, baskı, nasihat, konferans ne gerekirse, bütün yöntemleri kullanacağız.”

“Ne gerekirse?! “Bütün yöntemler!” Barzani her ne kadar PKK’yle askeri çatışmayı dışlar tarzda konuşsa bile, artık bir diploması kurdu haline gelmiş olan bu liderin bu ifadeleri seçmesi bir dalgalılık, bir atlama, bir rastlantı olarak görülemez. Burada Türkiye devletine verilmiş bir güvence saklıdır.

Kaldı ki, Barzani PKK ile doğrudan askeri bir çatışmaya girmeye istekli olmasa bile, PKK’yi artık Kürdistan Bölgesi’nde yaşatmamak için harekete geçtiği andan itibaren iki taraf arasında silahlı çatışma olasılığı tanım gereği doğmuş demektir. Çünkü PKK’nin Kürdistan Bölgesi sınırları içinde faaliyet gösterememesi, silahlı bir gücün zorla susturulması demektir. Bu da silahlı çatışmayı getirir.

1990’lı yılların başında Barzani Türkiye’nin PKK’yi bastırma çabasına sadece peşmergelerini Türk Silahlı Kuvvetle-

ri (TSK) birliklerine yol gösterme, araziyi tanıma, kılavuzluk yapma türü hizmetlere koşma yoluyla destek vermedi. Bir aşamada PKK ile Barzani’ye bağlı peşmergeler arasında bir dizi askeri çatışma bile yaşandı. Bu, o yıllarda kullanılan ad ile Kürt tarihinin “bırakuji”si, yani “kardeş kavgası”dır. Barzani’nin şimdi izlediği politika yeni bir bırakıyı kışkırtacak bir nitelik taşıyor.

Elbette Barzani Türkiye’ye bu hizmeti verecekse bunun bir nedeni olmalı. Türkiye ile bu tür bir işbirliği Barzani’ye en azından üç alanda yarar getirecektir. Birincisi, Irak’ın Araplarına karşı mücadele ederken Türkiye en azından tarafsızlaştırılmış olacaktır. Ama ikincisi Irak Araplarının karşı taarruza geçmesi karşısında Türkiye, ABD adına vekâleten Irak Kürtlerinin hâmesi haline gelecektir. Nihayet, Irak Araplarının kararlı biçimde reddettiği, Türkiye’nin de bugüne kadar karşı çıktığı Kerkük’ün Kürt bölgesi olarak ilanını, bu yakınlaşma sonucunda Türkiye itirazını kaldırırsa Kürdistan Bölgesi’nin petrol anlaşmalarında atacağı adımlara yasal bir temel oluşturacaktır.

Yeni bir sömürge mi?

Bütün bu gelişmeler Irak Kürt bölgesinin adım adım Türkiye’nin hâkimiyetine girmesi ile sonuçlanacaktır. İki birim siyasi olarak bütünleşme de Irak Kürt bölgesinin en azından Kıbrıs gibi Türkiye’nin ekonomik, askeri ve idari bakımdan hâkimiyetine bırakılması yüksek bir olasılık haline gelmiştir. Türkiye burjuvazisi artık Ortadoğu’da izlediği aktif politika karşılığında ganimet istiyor.

BDP ve DTK ABD’de

“İkinci bırakı”nın yaşanmaması mümkün. Bunun koşulu, bir bütün olarak Türkiye’nin Kürt hareketinin Irak Kürdistanı’nın Türkiye’nin sömürgeci haline getirilmesi politikasına ortak edilmesi, bunun bir sömürgeleştirilme değil, Kürtlerin toptan özgürleşmesi olarak sunulması. Bu senaryoda tek başına Türkiye’nin politikası yetmez; ABD’nin de işin içine dâhil olması gerekir.

Bu bakımdan, Barzani’nin ABD’den dönüşünün hemen ardından BDP ve DTK yöneticilerinin

ABD’ye gitmeleri, iki ihtimal içeriyor. Ya ABD yönetimi Türkiye’nin Kürt hareketini Barzani ile oluşturulmakta olan senaryonun bir parçası olmaya çağırarak için davet etti; ya da BDP ve DTK ABD’ye Türkiye’nin Kürt sorununun Barzani ile çözülemeyeceğini, Kürt hareketinin muhatap alınması gerektiğini anlatmaya gitti. İki senaryo arasında dağlar var. İki son derece olumsuz sonuçlar doğurur. İkincisi, Kürt sorununun siyasi çözümünün Türkiye’li Kürtlerle olacağını yeniden hatırlatılmasıdır.

1 Mayıs'ta Türk-İş

Ava giden avlanır!

1 Mayıs 2012'nin en önemli yanı Türk-İş'in başkanı Mustafa Kumlu'nun büyük bir yenilgi tatması. Bilindiği gibi, Türk-İş başkanı, çeşitli bahaneler göstererek konfederasyonunun bu yıl 1 Mayıs'ı İstanbul Taksim'de başka konfederasyonlarla (DİSK, KESK vb.) birlikte kutlamasına engel oldu. Ava giden avlanır! Bu operasyon büyük bir hüsrarla bitmiş, Türk-İş yönetimi, 1 Mayıs'ı bölmek isterken kendisi bölünmüştür! Taksim 1 Mayıs'ı da her zamankinden daha güçlü olmuştur. Türk-İş yönetimi kendi kendini işçi sınıfı hareketinin dışına atmıştır!

Türk-İş'in Sendikal Güçbirliği çerçevesinde bir araya gelen on sendikası, konfederasyonun Taksim'de bulunmama kararını bütünüyle görmezlikten gelerek DİSK ve KESK'in yanında yer alıyor. Bunun anlamı büyüktür: Kumlu ateşle oynuyor; Türk-İş'i hükümetin sadık destekçisi haline getirerek bugün meydanlarda bölüyor, yarın örgütsel olarak bölünmesi riskini artırıyor. Ama iş

Sendikal Güçbirliği ile de bitmiyor. Konfederasyonun bütün Marmara ve Trakya şubelerini Bursa'ya çağırması olmasına rağmen, Güçbirliği'nin dışında birçok sendika şubesi de Taksim'de bulundu. Hey Tekstil'den GEA'ya dek birçok direnişçi işyerinden işçiler Taksim meydanında sınıf kardeşlerine ve halka seslendiler. Yani Türk-İş yoktu ama direnen işçiler vardı!

Taksim, Türk-İş'e bir ikinci bakımdan da ders vermiş oldu. Şu çarpıcı bir olgudur: dört konfederasyon, yani Türk-İş, Türkiye Kamu-Sen, Hak-İş ve Memur-Sen Taksim'den çekildiği halde, Taksim kutlaması zayıflamak bir yana geçtiğimiz iki yıla göre daha da güçlü bir 1 Mayıs'a tanık olmuştur! Bu, bir bakıma, işçi sınıfı ile geniş halk kitlelerinin Türk-İş bürokrasisine bir ce-

vaıdır.

Türk-İş bürokrasisi o kadar yanlış bir adım atmıştır ki, gidecek yer bulamamıştır. Önce İzmir demiş, sonra Zonguldak üzerinde durmuş, sonunda Birleşik Metal'e karşı kan kaybeden Türk Metal'in kalbi Bursa'da karar kılmıştır. Koskoca konfederasyon kaçacak delik bulamamıştır!

İşçi sınıfı Türk-Kürt kardeşliğinin yuvası

Bu sene 1 Mayıs'ta geçen yıl başlayan bir eğilim olgunlaştı. Türkiye işçi sınıfı Kürt halkını bağrına bastı. Bu yaklaşım derinleştikçe ve kök saldıkça, Kürt kitleleri de yüzlerini artan ölçüde işçi sınıfına çevireceklerdir.

Nitekim bu yıl sadece İstanbul'da değil, her yerde Kürt hareketi ve Kürt halkı 1 Mayıs'a eskisinden çok daha fazla sarıldı. "Newroz coşkusu ile 1 Mayıs" şiarı, bölgede kitlesel katılımlarla sonuçlandı.

Müslüman değil İslamcı

2012 1 Mayıs'ının, üzerinde en çok konuşulan konusu "antikapitalist Müslümanlar"ın 1 Mayıs'taki mevcudiyeti idi. Bu gelişme tartışmasız olumlu yöndedir. İşçi ve emekçiler sınıf mücadelesine değişik kanallardan gelirler. Kanallardan biri de bu olacaksa, bu ileriye doğru bir adım olarak görülmelidir.

Daha somut olarak, yürüyüşün Fatih Camii'nde iş kazası adı altında yaşanan cinayetlerde hayatını yitirmiş işçiler için gıyabi cenaze namazı kılınması ile başlaması kendi başına olumlu bir şeydir. Benzer biçimde grubun kendine sözcü olarak bellediği İhsan Eliaçık'ın, 1969'da Fatih Camii'nde kılınan namazdan sonra İslamcı toplulukların Beşinci Filo'ya karşı mücadele etmekte olan solcu gençlere Beyazıt'ta saldırdığı "Kanlı Pazar"ın özeleştirisini vermesi, daha da ileri giderek bu konuda "redd-i miras" yapması son derecede olumludur. Sonuç olarak, sınırları ne

olursa olsun, bu grubun 1 Mayıs'a katılması Türkiye'de atmosferin değişmekte olduğunu, işçi sınıfı mücadelesinin yarattığı ilginin yükselmekte olduğunu gösteriyor.

İslam'ı siyasi hayatta da kendine rehber edinen insanların saflarını işçi sınıfının yanında belirlemeleri olumlu olmasına olumludur, ama "antikapitalist Müslümanlar" terimi çok yanlış bir isimlendirmedir. Müslümanlar 1 Mayıs'ta ilk kez yer almıyor. Türkiye tarihinde kaç 1 Mayıs kutlanmışsa hepsinde Müslümanlar vardı. Sendika saflarında, hatta sol ve sosyalist parti ve grupların bağrında 1 Mayıs'a katılan işçilerin, emekçilerin, yoksulların, gençlerin önemli bir bölümü Müslüman'dır. Müslümanlığı sadece siyaseti İslam'ın ilkeleleriyle ilişkilendirerek yapanlarla kısıtlı sunmak, bütün inananları o saflara çağırmanın gizli bir yöntemidir. Oysa biz diyoruz ki, inanan bir Müslüman bırakın sendikaların, bal gibi sos-

yalizmin dahi saflarına katılabilir. Bu yüzden, herhangi bir karışıklığa izin vermemek için bu konuda açık olmalıyız: 1 Mayıs'a katılan grup "antikapitalist" ise ne âlâ, ama Müslüman olarak anılmamalı, İslamcı olarak anılmalıdır.

Sınıf mücadelesinin gerçek nihai ürünü olacak bir işçi sınıfı iktidarına ulaşmak, oraya ulaşmadan önce de sınıfın haklarını tutarlı olarak ve hem dünya çapında hem de Türkiye'de sınıfı bölmeden sürdürebilmek, ancak sosyalist temellerde örgütlenen bir hareketin başarabileceği bir iştir. İslamcılık temelinde yürüten bir hareket yarın kendini siyasi amaçlarla "sol" ya da "işçi sınıfı haklarına duyarlı" gibi göstermek isteyen bir burjuva düzen partisinde bulabilir. Has Parti İstanbul İl Başkanı Mehmet Bekaroğlu'nun Fatih Camii'nde saf tutmuş cemaat içindeki görüntüsü, bu tehlikenin somutlaşmış halidir. Mücadele nereden başlarsa başlasın sosyalizme ulaşmadığında yarım kalır. Sosyalizm, yani işçi iktidarı yoluyla sınıfsız topluma yürüme, ancak devrimci bir işçi partisyle mümkün olacaktır.

1 Mayıs'ta Devrimci İşçi Partisi genciyle yaşlısıyla alanlardaydı

Adana

1 Mayıs Adana'da uzun yıllardır olmadığı biçimde kalabalık ve coşkulu bir şekilde kutlandı. Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu önünden başlayan ve İstasyon Meydanı'nda son bulan ve yaklaşık 15 bin kişinin katıldığı mitingde en dikkat çekici nokta sendikaların katılımının düşük olmasıydı. Kortejde daha çok siyasi parti ve grupların kitlesi hâkimdi. Bunlar içinde yine bir başka dikkat çekici yön ise BDP kortejinin son yıllarda görülmemiş biçimde kalabalık olmasıydı.

DİP korteji ise çoğunluğu gençlerden oluşan kitlesi ile son derece canlı ve dinamik bir tablo ortaya koydu ve diğer bazı kortejlerden, özellikle de BDP kortejinden yoğun ilgi gördü. Mitingde kitle Türkçe'nin yanında Kürtçe ve Arapça olarak selâmlandı. Miting, tertip komitesi adına yapılan konuşmalardan sonra şiirler ve halaylar ile sona erdi.

Ankara

Ankara'da bu sene işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs geçtiğimiz yıllara oranla çok daha büyük bir kalabalık tarafından kutlandı. Mitinge katılım yirmi bine yaklaştı. Garın önünde toplanan kitle sloganlarla Sıhhiye Meydanı'na yürüdü. Sendika kortejlerinin arkasından alana giren Devrimci İşçi Partisi kortejinin önünde Ankara'da okuyan Kıbrıslı öğrenciler yürüdüler. DİP ve Kıbrıslı gençlerin kortejlerinden zaman zaman ortak sloganlar yükseldi.

Kıbrıslı öğrenciler Türkçe, Kürtçe ve Rumca Yaşasın 1 Mayıs yazan pankartın yanı sıra "Bağımsız Kıbrıs" ve "Kıbrıs Düzeni Bozulacak Emek Sömürsü Duracak" pankartlarını da taşıdılar. DİP ise "Devrimi Göreceğiz Zaferini Hazırlayalım" pankartına ek olarak "Suriye'ye Sefer Olmasın, Olursa Zafer Olmasın" yazılı bir pankart daha taşıdı. Bu ikinci pankart hem yürüyüşte hem de alanda oldukça ilgi çekti. Orak çekiçli parti bayraklarının yanı sıra pek çok döviz taşınan DİP kortejinde Arap Devrimi'nden emperyalizme karşı direnişe, ekonomik krizden işçi direnişlerine gönderilen selamlara pek çok farklı konuya ilişkin sloganlar atıldı.

Antalya

Antalya'da 1 Mayıs kutlamaları coşkulu ve renkli geçti. Devrimci İşçi Partisi korteji her sene olduğu gibi Aydın Kanza Parkı'nda toplandı. Gecikmeli olarak başlayan yürüyüş Konyaaltı Atatürk Parkı'nda mitingle sona erdi.

Bu sene ilk defa 1 Mayıs alanlarına çıkan

turizm-otel işçilerinin sendikası Dev-Turizm İş anamlı ve coşkulu bir kitle ile 1 Mayıs'a katıldı. "Bütün otellerin işçileri birleşin", "Mevsimlik değil, 12 ay iş" dövizleri taşıyan turizm işçileri DİSK'li sendikalarla beraber yürüdü. DİSK'ten ise Genel-İş, Sosyal-İş ve Dev-Sağlık İş üyesi işçiler 1 Mayıs'a katıldı. Dev-Sağlık İş slogan ve pankartlarında taşeronlara karşı mücadeleyi ön plana çıkardı.

"Devrimi Göreceğiz, Zaferini Hazırlayalım" pankartıyla yürüyen DİP kortejinin önünde; Marx, Engels, Lenin, Trotskiy ve Che Guevera'nın portreleriyle, Arjantinli devrimci işçi Mariano Ferreyra ve Arap devriminin ilk kıvılcımını kendi bedeninde yakan Muhammed Buazizi'nin resimleri taşındı. Kızıl bir orak-çekiç maketi ise kortejin en önünde taşındı.

Kapitalist düzenin, işsizlik ve yoksulluk olduğu, insanın insanı sömürdüğü bir düzen yerine sosyalizm için mücadele verilmesi gerektiği konuşmalarla belirtildi. Avrupa ve Arap emekçilerinin, yoksullarının ve öğrencilerinin mücadelesini bu topraklarda taşımak ve mücadeleyi zaferle sonlandırmak adına "Devrimi Göreceğiz, Zaferini hazırlayalım" şiarı anlatıldı.

İstanbul

Devrimci İşçi Partisi korteji, 1 Mayıs'ı kutlamak için sabah Mecidiyeköy metro çıkışında toplandı. Burada bir şenlik alanı oluşturuldu, bir yoldaşımızın akordeonuyla çaldığı marşların hep birlikte coşkuyla söylenmesi ile başlayan etkinlik, metal ve yapı işçisi yoldaşlarımızın konuşmaları ile devam etti. Ardından sözü kamu emekçisi bir yoldaşımız ve meslek lisesi öğren-

cisi bir yoldaşımız aldı. Etkinliğimizde genel başkanımız Sungur Savran da bir konuşma yaptı. Ardından davul zurna eşliğinde halaylar çekildi.

Şişli yürüyüş kolunun çok kalabalık olması nedeniyle burada uzun süre beklense de, DİP korteji, bir an olsun heyecanını yitirmedi. Ardından yürüyüşe geçen DİP kortejinde yol boyunca "Sürekli savaşa karşı sürekli devrim.", "Suriye'ye sefere, seferde zaferle hayır!", "İşçi ölümleri sermayenin eseri!", "Patronlara güvenme, birleş kendi partinde" sloganları atıldı, davul ve zurna eşliğinde yol boyunca 1 Mayıs coşkusu daha da arttı.

Genel olarak bakıldığında İstanbul'da 1 Mayıs'a katılımın oldukça yüksek olduğu rahatlıkla gözlenebiliyordu. "Taksim, Tahrir Olacak!" pankartıyla alana giren Devrimci İşçi Partisi de, AKP hükümetinin valinin ağzından verdiği "Taksim seneye yok" mesajına ve belediyenin Tahrir korkusu ile meydanı erişime zorlaştırma projelerine karşılık, yürüyüş boyunca, Türkiye işçi sınıfının, Arap kardeşlerinin açtığı yoldan ilerlemesi gerektiğini, bir adım öteye geçerek kapitalizmi yıkmak için bir öncüye, Devrimci İşçi Partisi'ne ihtiyacı olduğunu vurguladı.

İzmir

İzmir'de Devrimci İşçi Partisi üyeleri Konak eski Sümerbank önünde 1 Mayıs etkinliklerini başlattılar. Sabah saatlerinden itibaren pankartlarını bayraklarını ve dövizlerini alana yerleştiren DİP'liler canlı müzik, hep bir ağızdan söylenen marşlar ve ajitasyon konuşmalarıyla insanları Devrimci bir İşçi Partisi'nin inşasına çağırdılar. Yürüyüşe geçmek üzere kortejler oluşturulana

dek kitle müzik, halaylar ve sloganlar eşliğinde coşkulu bir şekilde alanda bekledi.

Kortejlerin oluşturulmasıyla DİP "Devrimi Göreceğiz Zaferini Hazırlayalım" şiarlı pankartının ardında yürüyüşe geçti. DİP korteji, yürüyüş boyunca enternasyonal örgütlenmenin, işçilerin uluslararası bir partiyi inşa etmelerinin gerekliliğinin anlatıldığı konuşmalar ve "Yaşasın Partimiz IV. Enternasyonal" sloganlarıyla yoluna devam etti.

İzmir'i bir yıldır işçi direnişlerinin kalesi haline getirerek sınıfa umut aşılayan Savranoğlu ve Billur Tuz işçilerine, "Savranoğlu, Billur Tuz işçisi direnişin simgesi" sloganlarıyla selam yollandı. Sendikalaşmanın zorunlu olduğu, bürokrasi olan yerde taban inisiyatifyle bürokrasinin defedilebileceği, işçilerin, emekçilerin örgütlerine sahip çıkması gerektiği "Sendikaya Üye Ol, Sahip Çık, Denetle" sloganıyla vurgulandı. Yürüyüş boyunca Enternasyonal, Çav Bella, Kanlı Pazar, 1 Mayıs, Avusturya İşçi Marşı ve İtalyanca, Kürtçe ve Türkçe olarak İleri İşçiler marşları söylendi.

Gündoğdu Meydanı'na girişin ardından pankart ve bayraklarıyla yerini alan kortej halaylarla meydana kitleyle kaynaştı. Müzik dinletisi ve sloganların ardından İzmir 1 Mayıs'ı son buldu.

Mersin

Mersin'de binlerce işçi ve emekçi, Cumhuriyet alanında 1 Mayıs'ı kutladı. Devrimci İşçi Partisi militanları, Mersin çarşısı DİP bürosunda toplandı. Buradan ana toplanma yeri olarak belirlenen istasyon önüne gelen DİP militanları, pankart ve dövizlerini açarak yürüyüş güzergâhı olan İstiklal Caddesi'nden sloganlar eşliğinde yürüyüşe başladı. Yürüyüş esnasında atılan sloganlar ve söylenen marşlar, çevredeki insanlar tarafından alkışlarla karşılandı. 1 Mayıs'ın kutlanacağı Cumhuriyet alanına gelindikten sonra, platformdan mücadelede yaşamını yitirmiş işçiler için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşundan sonra İstiklal Marşının okunması üzerine Devrimci İşçi Partisi kortejinden Enternasyonal Marşı söylendi. Yaklaşık on bin kişinin katıldığı 1 Mayıs alanında, halaylar çekildi, sloganlar atıldı ve DİP üyeleri tarafından Gerçek gazetesinin satışı yapıldı. Kutlama alanını dolduran binlerce işçi ve emekçinin bir ağızdan haykırdığı talepleriyle ve coşkularıyla 1 Mayıs sona erdi.

Savrançoğlu işçisine Maraş katliamı tehdidi

11 direnişçi ve 1 destekçi işçinin müşteki sanık olarak dinlendikleri, hakaret ve kasten yaralama sebebiyle Menemen'de açılan dava sürüyor. İlk duruşması sekiz saat süren davada, işverenin kıskırttığı ve fabrikada hâlâ çalışmakta olan işçilerle direnişçiler karşı karşıya getirilmek isteniyor. Direnişçi işçilerden dayak yediğini iddia eden çalışanların, bunu kanıtlayabilecek rapor dahi sunmadığı duruşma sırasında, Savrançoğlu emekçilerinin, “**Bize 2. Maraş Katliamı yaptırılmayın**” denilerek, tehdit edildiği de ortaya çıktı.

Ayrıca, işçilerin işvereni şikâyeti üzerine fabrikaya gelen Sosyal Güvenlik Kurumu Müfettişleri, sadece işyerinde hâlâ çalışanların ve patronların ifadelerine başvurdu, şikâyeti yapan işçilerle ise konuşmadı. Eksik incelemeyle hazırlanacak olan bu raporun işverende herhangi bir kusur bulamayacağı da ortadadır. Direnişçilerin rapora itiraz hakları bulunuyor.

İşçiler, Savrançoğlu Deri'nin günlük 900 ton kimyasal atığı Menemen Ovası'na boşalttığını iddia ederek, çalışma ruhsatı bile olmayan fabrikanın faaliyet yürütmesine

Sendikalaştıkları için işten atılan Savrançoğlu işçilerinin, aynı zamanda bir çevre mücadelesine dönüşen direnişinde mücadele yöntemi değişirken, işverenin provokasyonu sebebiyle sular da bulanıyor.

göz yumduğunu iddia ettikleri İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde süresiz oturma eylemi yapmaya hazırlanıyorlar. İşçiler, İZSU'nun, fabrikanın arıtma ve çamur ünitelerinin çalışmadığını tespit ettiğini, fakat belediyelerin hâlâ suskun kaldığını belirtiyorlar. CHP'li belediye başkanlarının süren davalar için adalet beklediğini ancak, işçilere adaleti layık görmediğini ifade eden Deri-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Makum Alagöz:

“Bundan altı ay önce Sendikal Güç Birliği Platformu olarak CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu ile görüşmemizde, Kılıçdaroğlu da yetkili kurumlarla görüşeceğini ve bu hukuksuzluğa son vermek için elinden geleceğini yapacağını söylemişti. Musa Çam, CHP İzmir Milletvekili ve kendisi DİSK eski Genel Sekreteri. Ama aylardır burada direnişte olmamıza rağmen hiç yanımıza uğramadı. Ben Deri-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı olarak İzmir halkına özeleştiri veriyorum. Türk-İş'e bağlı diğer sendikaların da özeleştiri yapmaları için çağrıda bulunuyorum. Aldandık! Aldatıldığımız için, emekten, çevreden yana ol-

duğunuzu düşünerek sizlere destek verdiğimiz ve sizi İzmir'de iktidar yaptığımız için pişmanız. Bir dahaki dönemde aynı duruma düşmeyeceğiz. Diğer sendikacılara da çağrıda bulunuyorum.” şeklinde konuştu.

Kocaoğlu'nun yüzünün derisi kalın!

İzmir'de gerçekleşen kitlesel 1 Mayıs mitinginde ise, SGBP bileşenleriyle beraber yürüyen Deri-İş Sendikası üyeleri, çoşkuyla şekilde alanda saf tuttular. İzmir'deki örgütlü fabrikaların yanı sıra, direnişteki Savrançoğlu işçileri de 1 Mayıs'a direniş kararlılıklarını taşıdılar. Savrançoğlu deri işçileriyle beraber, Billur Tuz işçileri ve Hugo Boss işçileri de mücadelelerini haykırdılar. Direnişçilerin son derece tepkili olduğu ve Savrançoğlu Deri Fabrikası'nın yaptığı çevre katliamında büyük sorumluluk payı olan İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu, “işçi bayramını, işçilerin karşısında”, onların gözünün içine baka baka, CHP'li milletvekilleriyle halay çekerek kutladı. Ne diyelim, ar dünyası değil, kâr dünyası!

Sağlıkta dönüşüm ölüm demektir!

Temeli 1980'lerde atılan fakat bir türlü hayata geçirilemeyen ve nihayet AKP iktidarı ile beraber özel hastanelerin mantar gibi yayılmasıyla piyasanın kanunlarına teslim edilen sağlık sisteminde “dönüşüm” Dr.Ersin Arslan'ın öldürülmesi ile beraber yeniden gündeme geldi.

Sağlık emekçilerine görev başındayken şiddet uygulanması artık neredeyse normalleşti. Öyle ki bu şiddet kimi zaman sağlık emekçilerinin canına kast etmeye kadar varıyor. Bunun son örneği ise 17 Nisan'da Gaziantep'te yaşandı. Bilindiği gibi Gaziantep'te 85 yaşındaki bir akciğer kanseri hastasının torunu tarafından altı yerinden bıçaklanarak katledilen Ersin Arslan'ın ölümü, “Sağlıkta Dönüşüm”ü ve yaşanan gerçek dönüşümün hangi noktaya geldiğini gözler önüne serdi. Ersin Arslan için sendikalar ve meslek örgütleri tarafından gerçekleştirilen eylemlerde atılan sloganlardan bir tanesi yaşanan bu ölümü adeta özetler nitelikte. “Sağlıkta Dönüşüm öldürüyor!”

Son birkaç yıldır sağlık çalışanlarına yönelik fiziksel şiddet istatistiksel olarak ciddi bir artış göstermekte, sözlü şiddet ise neredeyse sıradanlaşmış ve önemsiz bir durum olarak görülmektedir. Sağlık çalışanlarına yönelik bu şiddet elbette sebepsiz değil. İktidara geldiği günden beri hiç değişmeyen Sağlık Bakanı ve Sağlıkta Dönüşümün baş mimarı Recep Akdağ'ın, bu projeyi hayata geçirebilmek için popülist politikalara ihtiyacı vardı ve bunu en iyi biçimde kullandı. “Artık hastanelerde kuyruk olmayacak, hasta değil doktor hastanın ayağına gidecek.” gibi söylemlerle (ki bunlar daha başlangıçtı. Şimdilerde başhekimler bu rolü üstlenmiş, hastane içinde direkt anonslarla yapıyorlar bu kıskırtmaları.) halkı da arkasına alarak başlattı. Gerisi çorap söküğü gibi geldi. Önce performans dayalı çalışma getirildi. Yani ne kadar çok hasta, o kadar çok döner sermaye. Böylelikle ilk elden, çalışanlar arasındaki ilişkiler de bozuldu. Çalışanlar birbirlerini rakip olarak görmeye başladı. Zaten düşük ücretlerle çalışan doktorlar (bir asistan hekimin maaşı şu an için 1500 TL) bunun kendileri için iyi bir sistem olduğunu düşünerek performans dayalı çalışmaya

başladılar. Koruyucu sağlık hizmeti demek olan sağlık ocaklarının kapatılması yerine tedavi edici sağlık hizmeti demek olan aile hekimliği getirilerek zaten her zaman yoğun olan hasta sayısı daha da arttırıldı. Başlangıçta yüksek oranlarda verilen döner sermayeler çok geçmeden azaltılmaya başladı. Şimdilerde ise tabandan alınıyor. Artan hasta sayısı, 48 saati geçen nöbetler, kullanılmayan nöbet izinleri bir süre sonra tahammülün azalmasına sebep oldu.

Düşünün ki bir hastanenin acil servisine 24 saatte başvuran hasta sayısı 1000 iken, çalışan doktor ve hemşire sayısı 70-80 civarında. Böyle koşullarda Bakan Recep Akdağ şikâyet hattı oluşturmuş “günlük yüzlü olmayan doktoru her an şikâyet edebilirsiniz” demiştir.

Aslında sağlıkta ölüm günbegün hazırlanmıştır bakan ve başbakan eliyle. Bakan Akdağ açıklama yapmadan önce biz söyleyelim; eminiz ki başlatılan soruşturma sonra şöyle bir açıklama gelecektir: “Yaşanan bu olay maalesef münferittir.”

Hayır, yaşanan bu olay münferit değildir, beklenmeyen bir durum hiç değildir. Yıllar önce sendikalar ve meslek örgütleri uyarıyordu, eğer sağlık piyasaya açılırsa, ticarileşirse, ölümler yaşanacaktır demişti. Hatta bununla ilgili 2009'da Sağlık Çalışanlarına Yönelik Şiddeti Önleme Taslağı, TTB tarafından meclise sunuldu fakat buna dair herhangi bir adım atılmadı. Sağlık bakanı sağlık çalışanlarının yanında değil adeta düşmanymış gibi karşısında yer aldı. Bu yeni sağlık sistemi, daha nitelikli bir sağlık hizmeti değil, daha fazla katkı payı ödemesi getirdi. Şu anda sağlık ocaklarına yazar kasa bulunmaktadır. Bunun anlamı açıktır.

İşletmelerde olur yazar kasa.

Sağlıkta dönüşüm ile hedeflenen hasta sağlığı, hastalıkların önlenmesi, sağlık çalışanlarının kötü koşullarının düzeltilmesi değil, Kamu Hastaneleri Birliklerini kurup çalışanları köle hastaları da müşteri yapmaktır. Bu birliklerin başına CEO'lar getirerek tam bir işletmeye çevirmektir. Hiçbir denetimin olmadığı özel sermaye eli ile Serbest Sağlık Bölgeleri, Kamu Hastaneleri Birlikleri, Kamu Özel Ortaklıklar, Medical Parklar gibi güzel ve çekici isimler kullanılarak atılacak hamleler sağlığın piyasaya açılmasının son halkası olacaktır.

Hükümet bu işin kolay olmadığını biliyor bu yüzden yapabileceği en kolay yolu seçip popülist politikalarla, söylemlerle halkı sağlık çalışanına karşı kıskırtıyor ve şiddeti sıradan ve meşru bir hâle getiriyor ve özelleştirme olmazsa bu durumun değişmeyeceğine karşılık halkı ikna ediyor. Öyle

ki bir hastanın “ölmeyi hak ediyorsunuz” sözleri Haseki Devlet Hastanesi koridorlarında hâlâ yankılanıyor.

Elbette ki hastaların ve hasta yakınlarının hakları vardır fakat bu mekanizmalar şu anda çalışanlara karşı tehdit olarak kullanılmaktadır. Bundan önceki sağlık sistemi ihtiyacı karşılar nitelikte değildi fakat şu an getirilmeye çalışılan sağlık sistemi, ihtiyacı hiçbir biçimde karşılamamaktadır. GSS ile beraber primini ödemeyenin sağlık hizmeti alamadığı bir sağlık sistemi oluşturulmaktadır. Sağlık hizmeti gerek ilaçları gerek medikal ürünleri ile kâr hırsı hiç bitmeyen kapitalistler tarafından çok büyük bir sektör olarak görülmekte ve onu devletin elinden alınmak istemektedir. Sağlık acımasız piyasa koşullarınca değil devlet eliyle eşit biçimde sunulan, parasız, nitelikli ve ulaşılabılır bir hizmet olması gerekir.

Ankara'da Togo Ayakkabı İşçileri Direnişte

Mart ayı sonunda Togo Ayakkabı işçileri çalışma şartlarını daha iyi hâle getirebilmek için sendikalaşma kararı aldılar. Hemen örgütlenme çalışmasına başlayıp Türk-İş'e bağlı Deri-İş sendikasına üye oldular. Nisan'ın ilk haftası sendika çoğunluğu sağlayıp bakanlığa yetki başvurusunda bulundu. Sendikanın yetki başvurusu bekleme alını. Bunun nedeni ise SGK verileri baz alınarak hazırlanan sendika üyelik istatistiklerinin açıklanmaması.

lerini ve şapkalarını giydiler ve fabrikanın kapısı önünde direnişe başladılar. İçerideki işçiler de iş yavaşlatarak dışarıdaki yoldaşlarına destek oldular. Hatta binadan sloganlarla birlik olduklarını dosta düşmana ilan ettiler. Bunun üzerine patron, kalan işçilerden 26'sını izne çıkarttı. Ardından da izin sonunda işçilerin atılacağına dair ihbar-nameler gönderdi.

Eskişehir yolu üzerinde, ODTÜ'nün tam karşısındaki fabrikada toplam 55 işçi çalışıyor. İşçilerin bir kısmı kayıtdışı çalıştırılıyor. Patron işten atmaların yanı sıra bir diğer klasik yöntem başvurmuş. İşçi servislerini, içi dışarıdan görülmeyecek hâle getirmiş. Yani fabrikaya direnişi kırmak için kaçak olarak işçi sokmayı deniyor olabilir.

İşçiler hem fabrikanın önünde hem de az ileride yol kenarında topluca bekliyorlar. İş çıkış saatlerinde yolun kenarına dizilip sloganlarla direnişi duyuruyorlar. Sendikaya üye oldukları için atıldıklarını anlatan pankartlarını yola doğru asmışlar. Direnişi cümle âlem duysun istiyorlar. Sabah 8'den akşam 7'ye direniş mesaisindedir. Yolun kenarını direniş meydanı hâline getirdiler bile.

Bir de çağrıları var: "Direnişe Ankara'daki sendikaların, öğrencilerin, aydınların, emekten yana tüm güçlerin desteğini bekliyoruz."

Hükümetin işçi düşmanı tutumu

Hükümet, ekonomik krize hazırlık olarak işçilerin kıdem tazminatlarını patronun sırtından almayı planlıyor. Tazminatları devlet bütçesine, yani işçi sınıfının sırtına yıkmayı hedefliyor. Böylece kriz Türkiye'yi vurduğunda patronlar rahatça işçi çıkarabilecekler. Kıdem tazminatları da devletin kasasından yani işçinin cebinden çıkacak.

Sendikaların toplu sözleşme yapabilmek için işkolunda belli barajları aşmaları gerekiyor. Sendika üyeliklerine ilişkin resmi rakamlar hükümet tarafından elde koz olarak tutuluyor. Böylece barajı geçemeyecek sendikaların kıdem tazminatının gasp edilmesine göz yumması isteniyor. Ayrıca Togo Ayakkabı'da gördüğümüz gibi sendikaların toplu sözleşme yapmaları engellenmiş oluyor.

İşten atmalar ve direniş

Sendikalaşmayı haber alan patron 27 Nisan'da 9 işçi işten attı. İşçiler kararı duyar duymaz sendika önlük-

Hey Tekstil işçileri direne direne kazanacak!

Hey Tekstil işçilerinin direnişi tüm kararlılığı ile sürüyor. İşçiler direnişlerini, dünyaca ünlü markaların ürünlerini fason üretim için, aralarında Hey Tekstil'in de bulunduğu pek çok firmaya dağıtan Hong Kong'lu Li-Fung şirketinin önünde sürdürüyorlar.

Li-Fung, işçilerin emeklerini sömürerek milyonlarca dolar kazanan uluslararası bir tekstil şirketi. Diğer patronlar gibi Li-Fung patronu da haklarını isteyen Hey Tekstil işçisinin ödenmeyen maaşlarını ve tazminatlarını vermek yerine polisi devreye sokuyor. Ancak kolluk kuvvetlerinin baskıları işçileri yıldıramıyor. Önce Li-Fung şirketinin önünden karşı kaldırıma geçmemeleri için polis müdahalede bulundu ancak bu girişim, başta kadın işçiler olmak üzere güçlü bir direnişle karşılaştı ve püskürtüldü. Kaba kuvvetle sonuç alamayan patron, polise işçilerin kullandığı ses araçlarından çıkan gürültü dolayısıyla para cezası kestirdi. Ancak bu baskılar da işçilere vız gelip tırıs gidiyor. Sesten rahatsız olan işyeri önünde her gün eylem yapılmasını isteyen patronun yapacağı tek bir şey var o da işçilerin hakları olan ödenmemiş maaşlarını ve tazminatlarını ödemek.

Hey Tekstil işçisinin kararlılığı 1 Mayıs meydanına da taşındı. "Direne direne kazanacağız!" sloganıyla Şişli koldan Taksim'e giren Hey Tekstil işçisi, Mecidiyeköy'de DİP'in kurmuş olduğu kürsüden de selamlandı ve hep birlikte coşkulu biçimde direniş sloganları haykırıldı. Hey Tekstil işçisi direnişteki diğer işçilerle birlikte 1 Mayıs kürsüsünde de yer aldılar. Yüz binlerce işçi ve emekçiye direnişin gücünü ve kararlılığını taşıdılar. Bir gerçek var ki direnişçi işçilerin tek bir kelimesi bile sendika başkanlarının uzun konuşmalarından daha yoğun bir içerik ve mesaj taşıyor, alanın coşkusuna coşku katıyordu.

1 Mayıs bayramını kutlayan Hey Tekstil işçileri, bayramdan sonra direniş mesailerine kaldıkları yerden devam ettiler. 1 Mayıs'tan önce İstanbul bağımsız mil-

letvekili A. Levent Tüzel'in mecliste verdiği soru önergesine Çalışma Bakanı Faruk Çelik'ten yanıt gelmiş ve Hey Tekstil gerçeği tüm kamuoyunun gözleri önüne bir kez daha serilmişti. Faruk Çelik, Hey Tekstil patronunun daha önce yapılan denetimlerde de mesai ücretlerinin ve maaşlarının tam ve zamanında ödenmemesi dolayısıyla ve son olarak da toplu işten çıkarma kurallarına uyulmadığı gerekçesiyle para cezası aldığını açıkladı.

Ancak bu cezalar işçileri tatmin etmekten çok uzak. Zira işçilerin alın terinin karşılığı olan milyonlarca lira ortadayken, 80 binlik para cezasının işçiler için bir anlamı yok. Haklarını almak isteyen Hey Tekstil işçisi haklı olarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığını patronları kollayan tavrı dolayısıyla sorumlu tutuyor. Bunu 4 Mayıs günü İstanbul Çalışma Bölge Müdürlüğü önünde yaptıkları eylemde Çalışma Bakanı'nı istifaya çağırarak bir kez daha ortaya koydular.

Gazetemizin yayına hazırlandığı sırada gelişen bir hayali ihracat operasyonunda Hey Tekstil'in bağlı olduğu Hey Group yönetim kurulu başkanı Süreyya Bektaş gözaltına alındı. Soruşturmanın sonucu merakla bekleniyor. Ancak bu olay bile, devletin ancak kendisi zarara uğradığında patronların üzerine gittiğini, işçilerin emekleri çalıştığında ise kulağının üstüne yatıp işi geçiştirdiğini bir kez daha gösteriyor.

Yılmaz Tan

Atraksiyon değil, daha fazla sömürü!

Kapitalist üretim ilişkileri mevcut gerçekliğin tam ters görüntüsünü yansıtır bize. Görünüş ile gerçek arasındaki bağ gizlenmiştir. Burjuvazi ise kendi ihtiyaç ve çıkarlarının gereklerine göre, en başta da sömürüyü gizlemek üzere ortaya attığı kelime ve kavramlarla bu bağı sürekli kopartmaya çalışır. Söz konusu kavramlar işçi sınıfının ve ezilenlerin zihinsel dünyalarını esir alma işlevi görür. Türkiye burjuvazisinin, ister İslamcı ister Batıcı kanadı olsun, bu konuda ne kadar yaratıcı olduğu tartışılır olsa da, ortak saiklerden beslendiğine şüphe yoktur.

Son dönemde yerli ve yabancı basın yayın organlarında Türkiye ekonomisine övgüler düzülürken dolaşıma yaygın olarak sokulan kelime ve kavramlardan bazıları işçi sınıfının bağımsız politik çizgisini koruyabilmesi bakımından ilgiyi hak ediyor. İlk örneğimiz başta TÜSİAD olmak üzere yerli ve yabancı sermaye çevrelerinin diline pelesenk olan **sürdürülebilir büyüme** kavramı. Dünya ekonomisinin krizi karşısında örnek ülke Türkiye'nin ekonomik gidişatını tasvir etmek için son dönemde sıkça kullanılan bu kavram "kentsel dönüşüm" alanında da kendine yer edinmiş olsa gerek. Emek Sineması'nı yıkma, yerine mağaza yapma projesinin sahibi inşaat şirketinin patronu "burayı sürdürülebilir bir hâle getirmemiz lazım" demiş.

İkinci örneğimiz **kamulaştırma** kavramı. Geçenlerde İçişleri Bakanı, "yasadışı eylemlerde kamu malına zarar verenlere dava açılacak." diye buyurmuş. Kamu malı üzerinde o kadar hassasiyeti (!) olan aynı AKP hükümeti, aslında halka ait olan kamu arazilerini enerji yatırımları için sermayeye daha kolay peşkeş çekmek amacıyla çıkardığı "yasal" düzenlemenin adını ise **acele kamulaştırma** koymuş.

Su olgunun altını sürekli çizmek gerekiyor: Son yıllarda Türkiye kapitalizminin yüksek büyüme hızlarıyla nitelenen gelişiminin altında AKP hükümetinin şu ya da bu politikasının başarısı değil, dünya kapitalizminin özgül koşullarını bir kenara bırakacak olursak, Türkiye işçi sınıfı üzerinde 2001 krizi sonrası tesis edilen artan sömürü ortamını devam ettirebilmiş olması yatıyor. Bu artan sömürü temelde birbiriyle bağlantılı iki kanaldan gerçekleşiyor. Bu iki kanaldan biri özellikle AKP döneminde hız kazanan özelleştirmeler sayesinde yeni kâr alanlarının sermayeye sunulması. AKP döneminde yapılan özelleştirmelerin 24 yıllık uygulamalar içindeki payı yüzde 80'e yakın! Türk burjuvazisinin bu konuda ne kadar "iştahlı" ve "girişimci" olduğuna çarpıcı bir örnek olarak Akfen Holding'in patronu Hamdi Akın'a kulak verelim. Röportaj yapan gazeteci ona girişimcilik hakkında soruyor: "Sizin ilham kaynaklarınız neler peki?" Cevap: "Özelleştirme İdaresi'nin bir atraksiyonu, Ulaştırma Bakanlığı'nın atraktif bir düşüncesi... Bunların hepsi bize ilham verebilir ve yönümüz değişebilir." Atraksiyon Frenkçe bir kelime. Gazinolarda, varyete ve revülerde müşterileri, seyircileri oyalamak için yapılan ilgi çekici gösteriler anlamına geliyor. Atraktif ise bu kelimenin sıfatı. Cazip demek. İşte girişimcilik, yaratıcılık, risk alma diye buna denir!

Diğeri ise hem mevcut hem de özelleştirmelerle yeni ortaya çıkan kâr alanlarında esnek, eğreti çalışma koşullarının giderek yaygınlaştırılması. Durumun vahametini birkaç rakamla özetleyelim: Kayıtdışı istihdamın toplam istihdam içindeki payı yüzde 50, toplam çalışanlar içinde asgari ücretten çalışanların oranı yüzde 50, krizdeki Yunanistan'da bile asgari ücret Türkiye'dekinden fazla. Ne verimlilik ne de ekonomik büyüme asgari ücrete yıllardır yansıtılıyor. 2005-2010 yılları arasında, krize rağmen, çalışan kişi başına verimlilik yüzde 14, ekonomik büyüme ise yüzde 26 oranında artarken, asgari ücret reel olarak yüzde 4 oranında artmıştır. Türkiye çalışma saatleri bakımından uluslararası ölçekte ilk sıralarda, ölümlü iş kazalarında ise Avrupa birincisi konumundadır. İşte size "sürdürülebilir" büyüyen bir ülke örneği. Burjuvazinin kendi ihtiyaçları doğrultusunda dolaşıma soktuğu yukarıda değindiğimiz kavramlar, işçi sınıfının penceresinden yerli yerine oturtulduğunda, hem günümüz Türkiye'sinin gerçekliğini anlamak hem de onu değiştirebilmek bakımından önemli ipuçlarını bize veriyor: Burjuvalara atraktif sömürü imkânlarının sürdürülebilirliği için değil, işçi sınıfı ve ezilenler için acele kamulaştırma!

Fransa

Faşizmin zaferi bir uyan borusudur!

Fransa'da 22 Nisan ve 6 Mayıs günleri yapılan iki turlu cumhurbaşkanlığı seçimlerinin sonuçlarında önemli olan tek bir nokta var. Ulusal Cephe'nin (Front National-FN) adayı Marine Le Pen'in ilk turda neredeyse her beş seçmenden birinin oyunu almış olması. Marine Le Pen böylece Fransa'nın neofaşist partisi FN'in kurucusu ve tarihi önderi olan, babası Jean-Marie Le Pen'in yaklaşık otuz yıllık mücadelesi boyunca cumhurbaşkanlığı seçimlerinde almış olduğu en yüksek oyun (yüzde% 16,8) üzerine çıkarak çok önemli bir atılım yapmış oluyor.

Sosyal demokrat bir parti olan Sosyalist Parti'nin adayı François Hollande'ın ikinci turda sağcı cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy karşısında galip gelmiş olması, bu sonucun yanında hiçbir önem taşımıyor.

Çünkü Sosyalist Parti ve onun bürokrat kılıklı tatsız tuzsuz adayı Hollande, seçim meydanlarında kullanılan propaganda ne olursa olsun, ekonomik krizle boğuşan bir Avrupa'da Sarkozy ile aynı neoliberal politikaları izleyecektir. Dolayısıyla, esas belirleyici konularda, Sarkozy'den farkı yoktur.

Ama Marine Le Pen'in atağı, kriz içindeki Avrupa'da işçi sınıfı hareketi için bir uyan borusudur. Devrimci İşçi Partisi, 2008 yılında dünya çapında ekonomik kriz başlar başlamaz, bu derin krizin, bu büyük depresyonun, özellikle Avrupa'da milliyetçiliği yükselteceğine, hatta faşist hareketleri güçlendireceğine ilişkin uyarılarda bulunmuştu. 2009 Avrupa Parlamentosu seçimleri, Britanya'dan Avusturya'ya, Belçika'dan Yunanistan'a her ülkede milli-

yetçi, neofaşist olarak anılan partilerin çok ciddi bir sıçramasına tanık oldu. Son dönemde Finlandiya'da Hakiki Finler Partisi, ülkenin son altmış yıllık tarihinin siyasi dengelerini altüst ederek dört büyük partiden biri haline geldi.

İşte Fransa seçimlerinde FN'nin elde ettiği başarı bu bağlama yerleşiyor. FN büyük depresyonun sarstığı Fransız işçisinin, memurunun, küçük köylüsünün, esnaf ve zanaatkarının yaşadığı derin sorunları (işsizlik, düşük ücret, güvencesiz çalışma, yoksul ve şiddet dolu mahallelerde kırık dökük mekânlarda yaşama, sosyal hizmetlerin giderek gerilemesi vb.) istismar ediyor. Bunların kaynağını işçi sınıfının bir bölümünü oluşturan göçmen nüfus olarak gösteriyor, Fransız milliyetçiliğini harekette geçiriyor, Fransız ulusunun benzersiz bir

tarihi misyonu olduğunu ileri sürüyor.

Ama milliyetçilikle sınırlı değil politik çizgisi. Neredeyse anti-kapitalist bir retorik kullanıyor. Birinci turu önde bitiren iki partiyi (Sarkozy'nin partisini ve sosyal demokratları) "bankaların, finansın, çokuluslu şirketlerin iki partisi" olarak aşağılıyor. Sadece sağcılara değil, "sağın, ama aynı zamanda solun yurtseverleri"ne hitap ediyor. İşçi sınıfının, üstelik geleneksel olarak sola oy veren birçok katmanını kazanıyor!

Üstelik, büyük partiler arasında düzen karşıtı tek parti kisvesine bürünüyor. Marine Le Pen, birinci tur gecesi konuşmasında "ültra liberal, ahlâki gevşeklik içinde, liberter sola karşı tek gerçek muhalefet" olmayı vaad ediyor. Bunun ürünü hemen Haziran ayında yapılacak parlamento seçiminde almayı umuyor. Bizim sol basın ise, onun "ültra liberal" olmakla eleştirdiği sahte solun zaferiyle oyalanıyor hâlâ!

Devrimci İşçi Partisi, 2008'den bu yana, büyük depresyon karakteri taşıyan dünya ekonomik krizinin sınıf mücadelelerinde kaçınılmaz biçimde sertleşme doğuracağını vurguluyor. İşçi sınıfının mücadeleci temellerde örgütlenemediği, devrimci güçlerin işçi sınıfı ve emekçiler içinde güçlenemediği yerde, bu sertleşme faşizmin yükselmesine olanaklar yaratacaktır. Mücadelenin sertleşmesine ilişkin uyarı sinyalleri her yerde birikiyor. Ama solun büyük bölümü hâlâ geçmiş dönemin "demokrat" rüyalarıyla oyalanıyor!

Fransız solunun suçları

Bir ülkede faşizm yükseliyorsa, solun bunda suçu olmadığını düşünmek zordur. Fransız solunun farklı akımlarının da Le Pen'in yükselişi konusunda değişen derecelerde sorumluluğu var.

Adı sosyalist, kendi sosyal kapitalist Sosyalist Parti'nin tarihi önderi François Mitterrand, kendisi cumhurbaşkanı iken (1981-1995) yükselmeye başlayan *Front National*'in önünü, sağı bölmek için bilinçli biçimde açmıştı. Daha genel olarak, bütünüyle kapitalist sınıfın çıkarları doğrultusundaki politikalarıyla Sosyalist Parti, Le Pen ailesine işçi sınıfı nezdinde "ben soldan iyiyim" propagandası yapma fırsatını hediye ediyor.

Türkiye'de kimilerinin pek önemsemediği, içinde Fransız Komünist Partisi'nin de yer aldığı Sol Cephe'ye ve adayı eski sosyal demokrat Mélenchon'a gelince, bu akım hâlâ Avrupa krizinin derinliğini

anlayamamış ve krizin kısmi önlemlerle geçitirilebileceğini sanan bütünüyle reformist bir programa sahip. Le Pen'in bankalara, finans dünyasına, çokuluslu şirketlere, Avrupa Birliği'ne karşı retorisi, işçi sınıfının yoksul kesimlerine yönelik söylemi, bunlardan neredeyse daha radikal!

Birleşik Sekretarya'nın Fransa örgütü LCR'nin kendini tasfiye ederek kurduğu Nouveau Parti Anticapitaliste (NPA-Yeni Antikapitalist Parti) ile hâlâ Trotskist bir programa sahip çıkan Lutte Ouvrière (LO-İşçi Mücadelesi) grubu, şimdi geçmiş hatalarının bedelini ödüyorlar. Bu partilerin adaylarının ilk turda elde ettiği sonuçlar, son yirmi yılla karşılaştırıldığında büyük bir yenilgi niteliği taşıyor. NPA'nın adayı % 1,15, LO'nun adayı ise % 0,56 oranında oy aldı. Oysa 1995'te LO adayı tek başına % 5 dolayında oy

almıştı! 2002'de bu iki akımın adayına bir üçüncü Trotskist adayın oyları eklendiğinde, toplam % 10'u aşıyordu! 2007 kadar yakın bir tarihte bile bu üç akımın toplam oyu % 6'ya yakındı. Bugün ise bu toplam sadece % 1,7! Ne oldum demeli, ne olacağım demeli!

NPA'nın merkezindeki LCR, devrimci Marksizmin programını partinin daha öteye genişlemesine engel olarak gördüğü için kendini lağvedip bulanık bir birliğe girerken herhalde 2002 ve 2007 seçimlerinin her ikisinde de eski LCR'nin aldığı % 4'ün üzerindeki oyların dörtte birini alacağını tahmin etmiyordu! Her ülkede solun tarihinin öğrettiği gibi, birlik her zaman **büyüme** anlamına gelmiyor! Bazen **erime** demek oluyor! Adı "antikapitalist" olsa da bütünüyle reformist bir çizgiyi sürdüren NPA'nın buralara gelmesi öğretici olmalı.

LO ise 1995 ve 2002'de üst üste aldığı % 5'in üzerindeki oyun bugün onda birine düşmüş durumda! Ufkunu sadece işçilerin ekonomik sorunlarıyla sınırla-

yan, varoşların göçmen gençliği ayaklandığında sırtını dönen, geleceği için mücadele eden öğrenciler içinde ciddi çalışma yapmayan bir partinin bugün düştüğü durum hiç de şaşırtıcı değil.

Avrupa büyük depresyonun girdabına girmişken, devrimci bir tarihsel programdan gelen örgütlerin bu duruma düşmeleri Fransız proletaryası için ne büyük talihsizlik! Bunun dersini bütün ülkelerin devrimci Marksist hareketinin çıkarması gerekir.

Avrupa solu için model şimdi başka yerdedir: Yaşlı kıtayı avcunun içine almış olan krizin ya burjuvazinin işçi sınıfına kan ağlatması ya da işçi sınıfının iktidarı alması seçeneklerini gündeme getirdiğini kavramış olan devrimci Marksist partiler. Yani İtalya'da Partito Comunista dei Lavoratori (PCL-Komünist İşçi Partisi) ve Yunanistan'da Ergatiko Epanastatiko Komma (EEK-Devrimci İşçi Partisi). Yani Türkiye'de devrimci Marksizmin bayrağını yükseltmekte olan Devrimci İşçi Partisi'nin kardeş partileri!

Yunanistan'da referandum gibi seçim

Yunan halkı kapitalistlere muhtıra verdi!

Yunan işçi sınıfı ve emekçileri, troykaya (AB-İMF-Avrupa Merkez Bankası) ve Yunan burjuvazisine esaslı bir Osmanlı tokadı çarptı. Yunan kapitalizminin ayakta kalması için ülkeye kredi açılması karşılığında halkın canını çıkaran kemer sıkma paketlerini savunan iki büyük parti, Nea Dimokratia (Yeni Demokrasi) ve Pasok (Pan Hellenik Sosyalist Parti) 6 Mayıs seçimlerinde oyların sadece üçte birini aldılar. Oyların üçte ikisi, kemer sıkma politikalarına karşı çıkma niyetiyle kullanıldı. Yunan halkı, referandum gibi bir seçimde, AB kapitalizmini kurtarmak için yoksullaşmaya "hayır!" dedi.

Parlamerter sistemdeki toprak kaymasının ne kadar sarsıcı olduğunu anlatmak kolay değil. Yeni Demokrasi 1993-2009 arasındaki parlamento seçimlerinde % 38-47 arasında oy almışken, bugün birinci parti olarak çıktığı seçimlerdeki oy oranı % 18,9. Pasok'un 1993-2009 seçimlerinde oy oranı da % 38-47 arasında değişmiş. Bugün ise % 13,2 ile Syriza'nın (% 16,8) ardından üçüncü parti konumuna düşmüş durumda. 2009'da % 44, halkı inim inim inlettikten sonra % 13,2. İşte halkın adaleti!

Daha özet söyleyelim: Yunan burjuvazisinin iki mutemet partisi 1993-2009 arasında parlamento seçimlerinde birlikte oyların % 78-88 arasında bir oranını alırken 2012'de sadece % 32'sini aldılar! Çöküntü! İflas! Yok oluş!

Kurtuluş kolay değil

Buna rağmen, Yunan işçi sınıfı ve emekçileri için kapitalizmin büyük krizinin pençesinden kurtulmak o kadar kolay değil. Çünkü ücretleri düşüren, emeklilik maaşlarını mahveden, işsizliği % 20'nin

üzerine, genç işsizliğini % 50'nin üzerine çıkartan, sosyal hizmetleri yerle bir eden, serbest meslek sahiplerini bile sürdüren sosyal yamyamlık paketlerinin taraftarları büyük bir hezime uğramış olsa da, karşılıklarında kazananlar çeşit çeşit ve çoğu hiç güvenilemeyecek türden. Bunların tek ortak yanı, Yunan siyasi terminolojisinde, AB'nin kemer sıkma programlarını muhtıra biçimi altında vermesi yüzünden "muhtıra karşıtı" olmaları.

Bir kere, 2009 seçimlerinde % 5,6 oy alarak meclise giren Karacaferis liderliğindeki faşizan LAOS kemer sıkmaya vermiş olduğu desteğin cezasını çekerek ufalanırken, gerçek faşist grup Altın Şafak, büyük bir sıçrama yaparak % 7 ile meclise girdi. Tepki oyları arasında bir de sağcı milliyetçi Bağımsız Yunanlar partisi var (% 10,6). Bu ikisinin oyları ND-Pasok oylarına eklendiğinde % 50 ediyor. Yani ülkenin yarısını düzen partilerine oy vermiş.

Solda birinci parti, bütünüyle reformist, sol liberal denebilecek Syriza koalisyonu. Oyların % 16,8'ini almış. Syriza büyük bir atılım yapmış durumda: Bundan

önceki seçimlerde en fazla % 5 almış bir ittifak çünkü. Onu ülkenin güçlü resmi "komünist" partisi KKE izliyor: % 8,5. KKE'nin elde ettiği sonuç tam bir hayal kırıklığı yaratacaktır. Parti 2007 seçimlerine göre (% 8,2) neredeyse hiç ilerlememiş; 2009'daki son parlamento seçimleriyle (% 7,5) karşılaştırıldığında ise sadece bir puan kazanmış. İşçi sınıfının kalbi Atina'nın her iki bölgesinde de KKE'nin oy oranı düşmüş durumda! Üçüncü sırada ise Syriza'dan sağa doğru bir kopuş olan Demokratik Sol var: % 6,1. Solda başka partiler de var. Ekolojistler ve Pasok'tan kopan Demokratik İttifak meclise girmek için baraj olan % 3 dolayında dolaşiyor. Bunların yanı sıra reform ile devrim arasında salınan Antarsya koalisyonu var. Ayrıca, önceki seçimlere göre oylarını arttıran kardeş partimiz EEK var. Muhtıra karşıtı solun toplam oyu % 40'a yaklaşıyor! 1974'te çok partili yaşama dönüleri beri görülmemiş bir sonuç bu! Bu tür partilerin bugüne kadar almış olduğu en yüksek oran % 13-15 arasında!

Özet şu: burjuvazinin iki ana partisi,

eski gücünün neredeyse üçte birine düşerken, muhtıra karşıtı sol neredeyse eskisinin üç katına yükselmiş durumda. İki düzen partisinin oy oranı % 33, muhtıra karşıtı solun neredeyse % 40!

Ama unutmamak gerekir ki, muhtıra karşıtı sol partilerin en güçlüleri her an çizgi değiştirebilecek reformist partiler. Bazıları da muhtıranın (yani sosyal yamyamlık paketlerinin) reddedilmesinden değil, sadece yeniden müzakeresinden yana.

Kaos Yunanca bir kelimedir

Meclisteki yeni sandalye dağılımına göre ND ile Pasok'un toplam milletvekili sayısı hükümetin kurulup güvenoyu alabilmesi için gerekli çoğunluğu sağlayamıyor: 300 milletvekilinin 149'u ya da 150'si bu iki partide. Yani bu seçimlerden çıkacak bir hükümetin en az üç partinin koalisyonuyla kurulması gerekecek. Haberler doğru ise, Pasok'un yeni lideri Venizelos, Syriza'ya muhtırayı gözden geçirmek amacıyla birlikte hükümet kurma çağrısı yapmış. Anlaşılan ufalanan Pasok, radikal bir muhalefetle yeniden güç kazanmaya çalışacak. Tabii bu, Yunanistan'ın kemer sıkma programının neredeyse sahipsiz kalması anlamına gelir. Diğer taraftan, bu sonuçlar kimseyi tatmin etmeyeceği için yeni bir erken seçime de gidilebilir.

Bu senaryoların dışında birçok başka senaryo da mümkün. Ama bu istikrarsızlıktan çıksa çıksa borçlarını ödeyemeyen, iflas eden bir Yunanistan çıkar. AB burjuvazisinin IMF'nin yardımıyla ve Yunan sınıf kardeşlerinin desteğiyle iki yıldır büyük zahmetle oluşturduğu strateji, öyle görünüyör ki çökecek. Yunanistan belki de düzensiz biçimde iflas ilan edecek ve/veya avro sisteminin dışına çıkacak. AB'yi ve dünyayı güç günler bekliyor.

Seçimler bir uyarıdır. Yunan halkı kapitalistlere muhtıra vermiştir. Sosyal yamyamlık paketlerine "hayır!" demiştir. Ama bu referandum benzeri seçimler hiçbir şeyin çözümü olamaz. Çözüm, seçimin anlamının sosyal yamyamlığın reddi olduğu gerçeğine yaslanarak kemer sıkmaya derhal son verilmesi için kitle mücadelelerini hemen başlatmaktır. Çözüm, Yunan işçi sınıfının ve halkının isyanında, devrimdedir. Kardeş partimiz EEK bu yönde dur durak bilmeksizin çalışıyor.

Türkiye halklarının 40 yıllık aşkı

Bundan tam 40 yıl önce Türkiye Cumhuriyeti devleti Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı idam sehpasına yollamıştı. Bedenlerini belki ortadan kaldırdılar. Ama aynı zamanda bu üç devrimciyi Türkiye halklarının sevgilisi yaptılar. Sırım gibi boyuyla, yakışıklı yüzüyle Deniz, Türkiye'nin Che Guevara'sı oldu. Bu bize Hüseyin'in ve Yusuf'un ve nice başkalarının Deniz'le aynı davaya baş koymuş olduğunu unutturmamalı. Sinan Cemgil ve arkadaşlarının Deniz'lerle çok yakın bir tarihte Nurhak dağlarında çatışırken öldüklerini unutturmamalı. Mahir Çayan ve arkadaşlarının, Deniz'leri kurtarmak için o tarihten sadece bir ay önce Kızıldere'de can verdiklerini unutturmamalı. Siyasi görüşleri farklı olsa da İbrahim Kaypakkaya'nın da aynen onlar gibi devrim için öldüğünü unutturmamalı. Deniz ve arkadaşları bugün büyük kentlerin varoşlarından ücra Kürt köylerine kadar yüceltiliyorsa, bu, bütün bir devrimci kuşağın Türkiye halkının kalbine yerleşmesidir.

*En uzun koşuysa elbet Türkiye'de de Devrim,
O, onun en güzel yüz metresini koştu
En sekmez lüverin namlusundan fırlayarak...
En hızlıydı hepimizin, en önce göğüsledi ipi...
Acıyorsam sana anam avradım olsun,
Ama aşk olsun sana çocuk, aşk olsun!*

Can Yücel, "Mare Nostrum"

Deniz Gezmiş kuşağı devrimcilerini, kendilerinden önce var olan sosyalistlerden ayıran çok temel bir nokta vardı. 1921 yılında Mustafa Suphi ve arkadaşları burjuvazinin güçlerince katledildikten sonra Türkiye Komünist Partisi ve 1960'lı yıllarda sosyalistlerin büyük bölümünü bağrında toplayan Türkiye İşçi Partisi, Kemalist cumhuriyetin taraftarıydı. Yani apaçık bir ifade ile Türkiye topraklarında burjuva devletinin aldığı biçimi ortadan kaldırmak için harekete geçmek bir yana, bir stratejiye bile sahip değillerdi. Ufukları, biraz daha ilerici bir burjuva cumhuriyeti ile sınırlıydı. Kimi "zinde kuvvetler"e, sivil-asker aydınlara bakıyordu, kimi işçi ve köylülerin oyunu almaya. Ama hiçbirini var olan rejimi daha ilerici kılma hedefinin ötesine geçemiyordu.

Deniz ve kuşağı; emperyalizmin müttefik, burjuvazinin sınıf hâkimiyetinin organı olan Türkiye Cumhuriyeti devletine cepheden tavrı aldılar. Burjuva devletine açık açık meydan okudular. Gerek "zinde kuvvetler" yaklaşımının sözde ilerici burjuva diktatörlüğü perspektifinden, gerekse işçi-köylü kitlelerin oylarıyla parlamentarist yoldan güç kazanma sevdasından koptular. Burjuvaziye meydan okudular. Bunun bedelini hayatlarıyla ödediler.

15-16 Haziran, 12 Mart, 6 Mayıs

15-16 Haziran 1970 ile 6 Mayıs 1972 arasında uzanan iki yıldan bile kısa süre, gerek Türkiye devrimci hareketinin, gerekse işçi sınıfının son yarım yüzyıldır yaşadığı trajediyi tanımlayan kurucu bir andır. Bu

zaman diliminde ortaya çıkan tablo, Deniz'lerin kahramanlığının ve devrimciliğinin nasıl elde olmayan nedenlerle yanlış kanallara aktığını, mücadelelerinin, yanlış bir strateji üzerinde yükseldiği için yenilgiye uğradığını ortaya koyar.

60'lı yılların ikinci yarısında

gençlik hareketi şaşkıncı derecede görkemli bir yükseliş gösterirken, buna paralel olarak, daha da sarsıcı bir süreç yaşanıyordu Türkiye'de: proletaryanın sınıf mücadelesi, düzeni korku içinde bırakacak bir tırmanma içine girmişti. 1960'lı yılların bütün grevleri, 1965 seçimlerinde TİP'in kazandığı başarı, devlet sendikası gibi kurulmuş Türk-İş'in içinden 1967 yılında DİSK gibi sınıf mücadelecisi bir konfederasyonun doğuşu, hepsi bu muazzam faaliyetin ürünü idi. DİSK'in kapatılma tehdidi ile karşı karşıya kalmasına yol açan bir yasa değişikliğine karşı patlak veren 15-16 Haziran eylemleri, silahsız bir işçi sınıfı ayaklanmasıydı. Ne var ki, DİSK yönetimi burjuvazinin baskısı altında geri adım atacak, TİP önderliği ürkekerek daha da parlamentarist bir doğrultuya girecek, TİP'e alternatif olarak çıkan ve gençliğin kalbini fethetmiş olan MDD hareketi ise "Türkiye'de işçi sınıfı mücadeleye öncülük edecek güçte değildir" dogmasına

sarılmaya devam edecektir.

İşte büyük trajedi! İşçi sınıfı çağrısını yapmıştır, ama eski dönemin önderliği bu çağrıyı duymamıştır. Marx'ın dediği gibi "Ölü olan canlı olanı kısıklıkla yakalamış bırakmamaktadır." Bu o kadar ileri gitmiştir ki, düzenin 15-16 Haziran'a yanıt olarak planladığı 12 Mart askeri müdahalesine en başta DİSK destek vermiştir!

Öndevrimci işaretler gösteren bir toplumda işçi sınıfının sendikal ve siyasi önderliği bu denli geri tavırlar sergilediğinde, en canlı, en heyecanlı unsurların kendi yollarını aramaya başlamaları doğaldır. Dünyada dönemin büyük kahramanları Fidel ve Che'dir (bir ölçüde de Mao ve Ho Şi Minh). Yerli önderliklerin dönemin ihtiyaçlarına yanıt verememeleri karşısında gençlik, önderlerini, uzak diyarlardan, başka koşullara sahip toplumlardan seçer. Batista Kübası gibi derme çatma bir devleti yıkan yöntemler, Osmanlı'nın varisi, ABD'nin

komünizm karşısında doğu cephesi olan bir ülkede uygulanmaya çalışılır. Sonuç elbette yenilgi olacaktır.

Deniz'ler Kemalist cumhuriyetten kopmuşlar, ama proleter bir cumhuriyetin yoluna girememişlerdir. Proletaryayı kendileriyle birlikte Kemalist cumhuriyetten koparacak ve sosyalist devrimi işçi ve emekçilerin büyük gücüyle gerçekleştirecek bir işçi partisinin kuruluşuna girişmemişlerdir. Suç, henüz 20'li yaşlarının başlarında olan bu genç kahramanların değil, devrimciliğini Stalinizmin değirmeninde öğütmüş olan eski kadrolarındır.

Deniz'ler şerefleriyle öldüler. Bu ülke topraklarına devrimci bir cüretin geleneğini bıraktılar. Bugün onların düşlerini gerçekleştirmenin yolu, Deniz'lerin ruhunu, işçi sınıfının öncü katmanlarını komünizm yolunda örgütlemekten, seferber etmekten geçiyor.

